

8250

II t. 2.

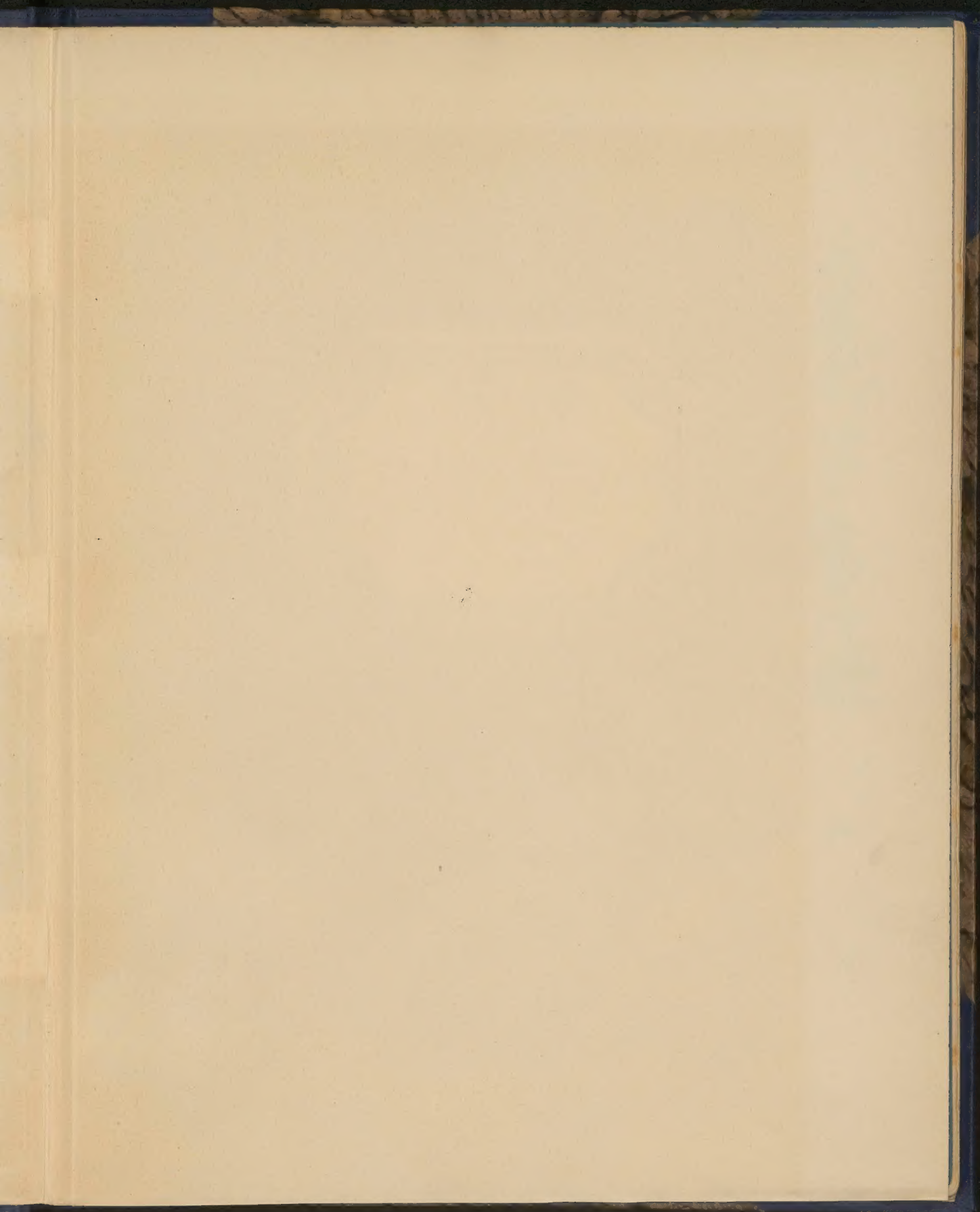


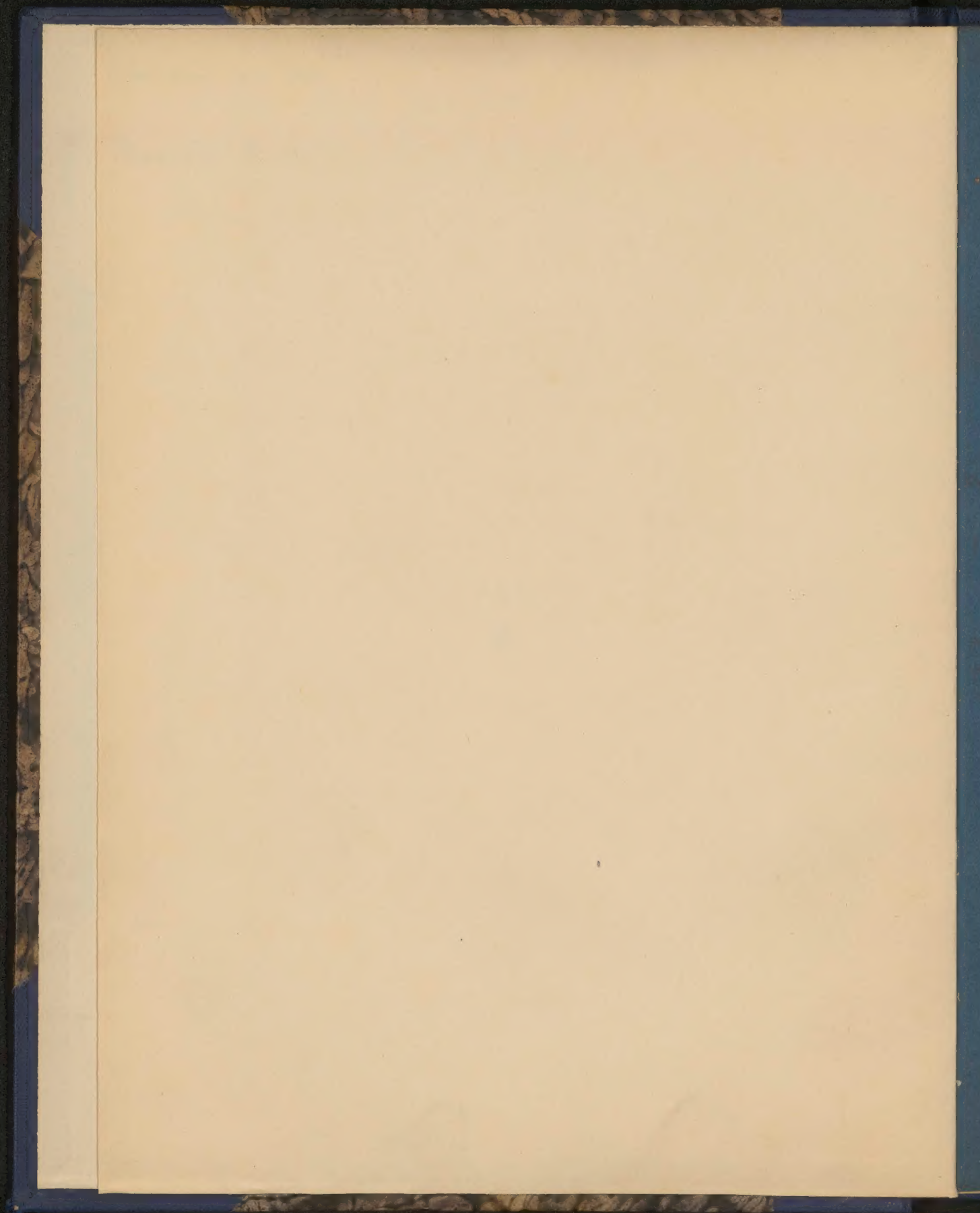
Oprawiono w r. 1938.

Pawlicki II 14

8250

II





Papierhandlung von C. O. Jäschke

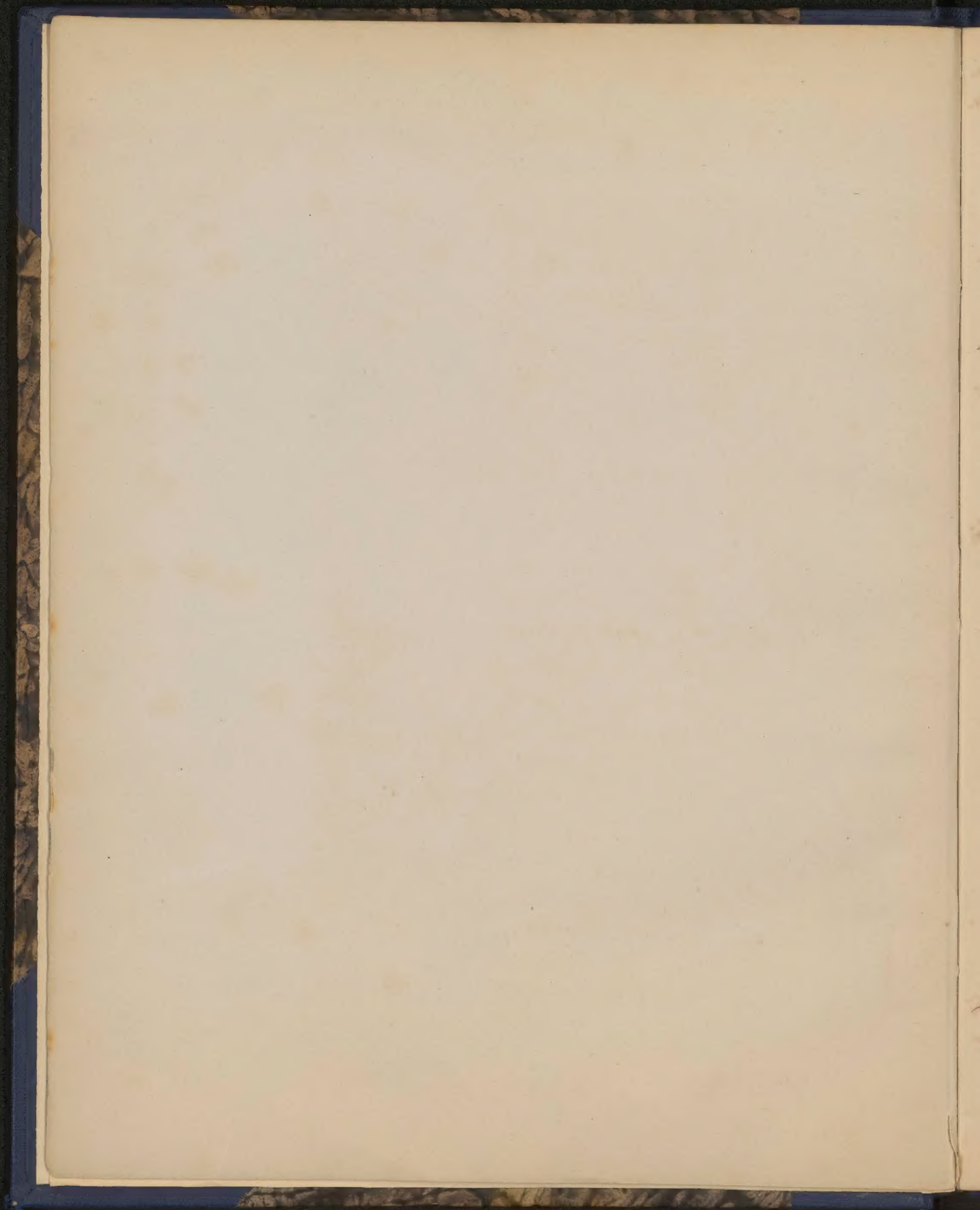
Historia Filozofii.

Podatki

*Treści: Montaigne - Hobbes - Realizm
i Nominalizm d. Boecjusza
i do Wilhelma i Champena.*

in Breslau, Schmiedebrücke N^o 59.

Antoni Malczewski, obrazy dramatyczne pr. Elżbieta Karłowicz
Brukselles, Muzeum.



Żywot.

Ojciec jego miał się Piotr, seigneur de Montaigne,
i piastował różne urzędy miejskie w Bourdeaux, umarł
rok r. 1569, mając lat 74. Z trzech braci Piotra jeden
był radcą parlamentu w Bourdeaux, drugi wstąpił do
trzeci duchownym.

Archał, o którym pisano, urodził się 7 m. brzeziem
opracowaniem ostat: lutego r. 1538. Wykształcił się
w domu Tawny z powieści jego ujęcia, mając lat 6
oddany był do szkoły w Bourdeaux, gdzie zabawiwszy
aż do r. 1542 poświęcił się prawu, złożył się, czyniąc
zaburzenia prawniczymi.

Obrzucał stopień radcy w parlamencie rodzinnego
miasta, w którym sobie stał nowy zupełnie obrzucił
i do wojaka wstąpił. Około r. 1564 poślubił Fran-
ciszkę, pannę de la Chassagne, której ojciec
od najstarszych się liczył radców parlamentu
P.: a której brat Geoffroy, pan de Brenas,
został po sobie królem literackim.

W r. 1563 stał się przysięcą od wojny p. de
la Boétie, również P. w parla: bor: którego
często w chlubę wspomina. Zebrał po nim
bibliotekę i manuskrypty, z których niektóre
dnieżem wydał w Paryżu r. 1571. W zbiorze
jego są również tłumaczenia Xenof: i Plat:
i kilka innych P.: Tawny'skich. Roka rok
wstępując był to już długi jego wiek franc:
Po śmierci ojca (1569) roztępnął p. de la Montaigne
w swoim domu prowadził życie aż do śmierci pierwsze
dwa książki swoich "Essais".

Nie bawił się ani w polowanie ani w gyo-
dysturę ani w gospodarskie rozgrywki wsta-
ał odważnie się wyrażać, ^{zobowiązan} ~~zobowiązan~~ ^{zobowiązan} ~~zobowiązan~~

Myśli nad wojnę spisywał bez poradka, tak jak przy-
chodziły do głowy. Owoce były myśli były zapomina-
ne dwie książki piewnie jego enais, które ukazały
się w Paryżu r. 1880.

Lajczia muore przepłatał literami podwójnymi
po Francji i po innych krajach. Gdy przybył
do Paryżu r. 1874 panurowas go otrzymał odem nym-
chim w nagrodę jego partyi.

Nie stracił on także od dworskiego życia. Gdy
Karól IX przybył do Paryżu, nie zamieszkał mu-
siał przedstawić, w Loissors angażował go przybli-
żać - Grammont, polecił go w obywateli mieszka-
ła Fere. W r. 1882 udał się do domu, mając
sobie porównanie wnie sprawy swoich krajowców a
r. 1884 przybył na pogromienie stanów w Bli-
chów nie był deputatem, premier również w tym
okresie nie porodził.

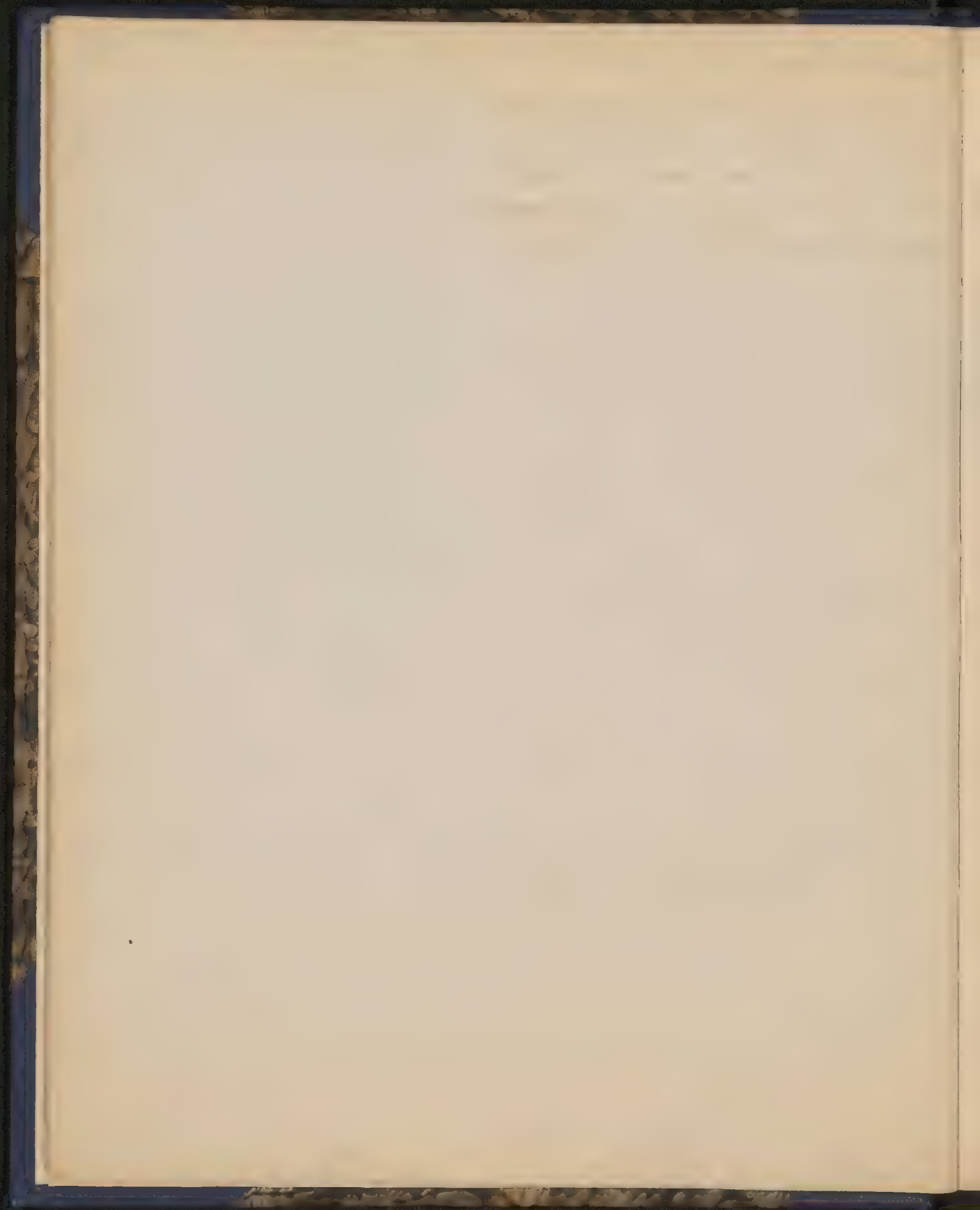
W domu często był w dzierżawie, przez dwadzie-
cia lat Karola IX i wstąpił do. Miał
zamieszkał w Paryżu i godności mieniącego
rambelań otrzymał (Gentilhomme ordinaire
de la Chambre du Roi)

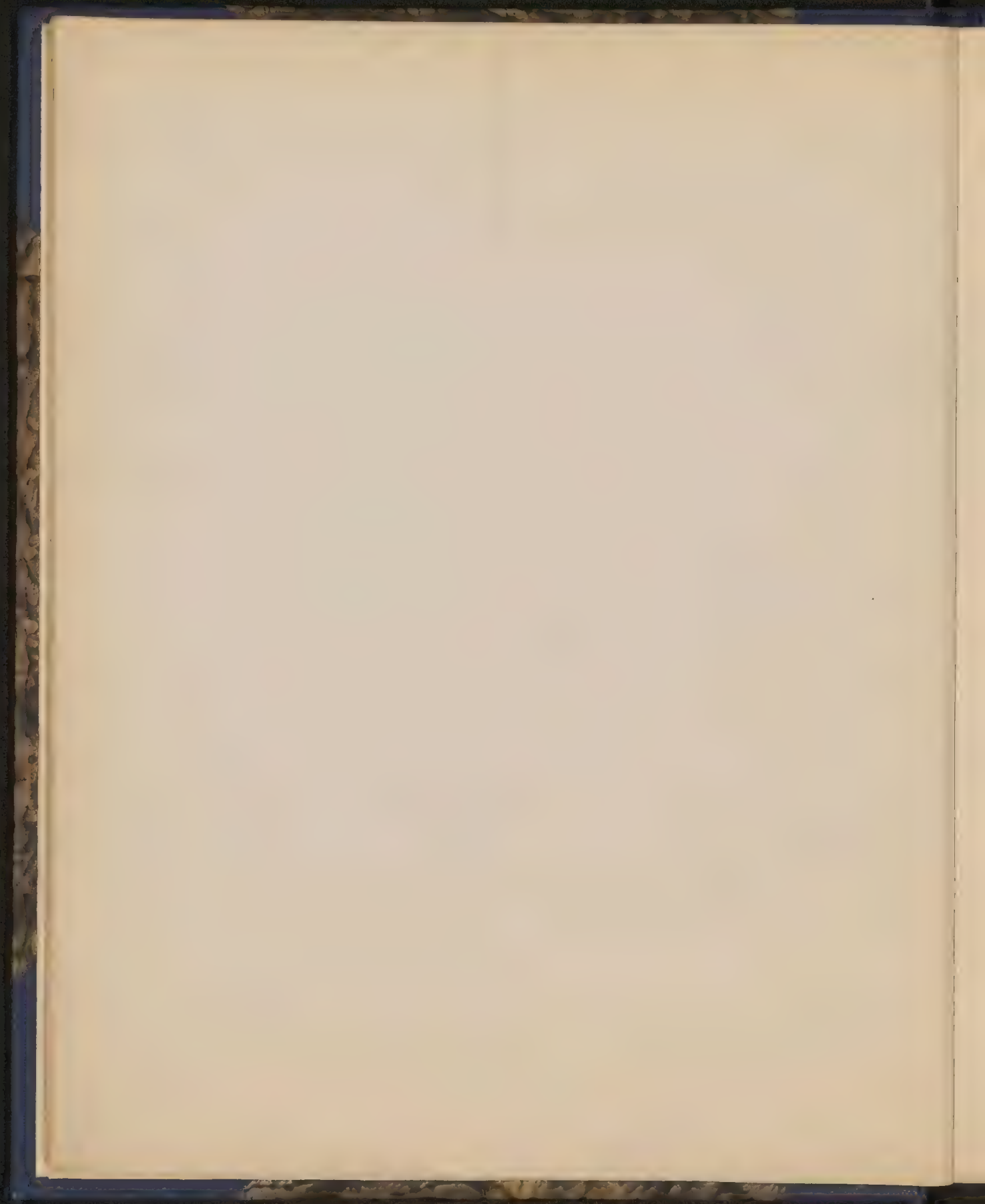
Krajowcy również wysoko go cenił. Altemen
krajowcy krajowcy, krajowcy, krajowcy, krajowcy
wobec niego obywateli krajowcy m. Boudier,
która do godności nie była była, gdy się miał
poprawdkiem nawa: de Bion a następca
nawa: de Matignon. Miał wibrant
się przysięga godności, premier woli Karola wstąpił
a po dwóch latach partyi krajowcy ja obywateli,
na nową dwa lata r. 1883 postanowił krajowcy
wstał i co sobie na krajowcy krajowcy
przybył, nawa: sur quoi le peuple fit

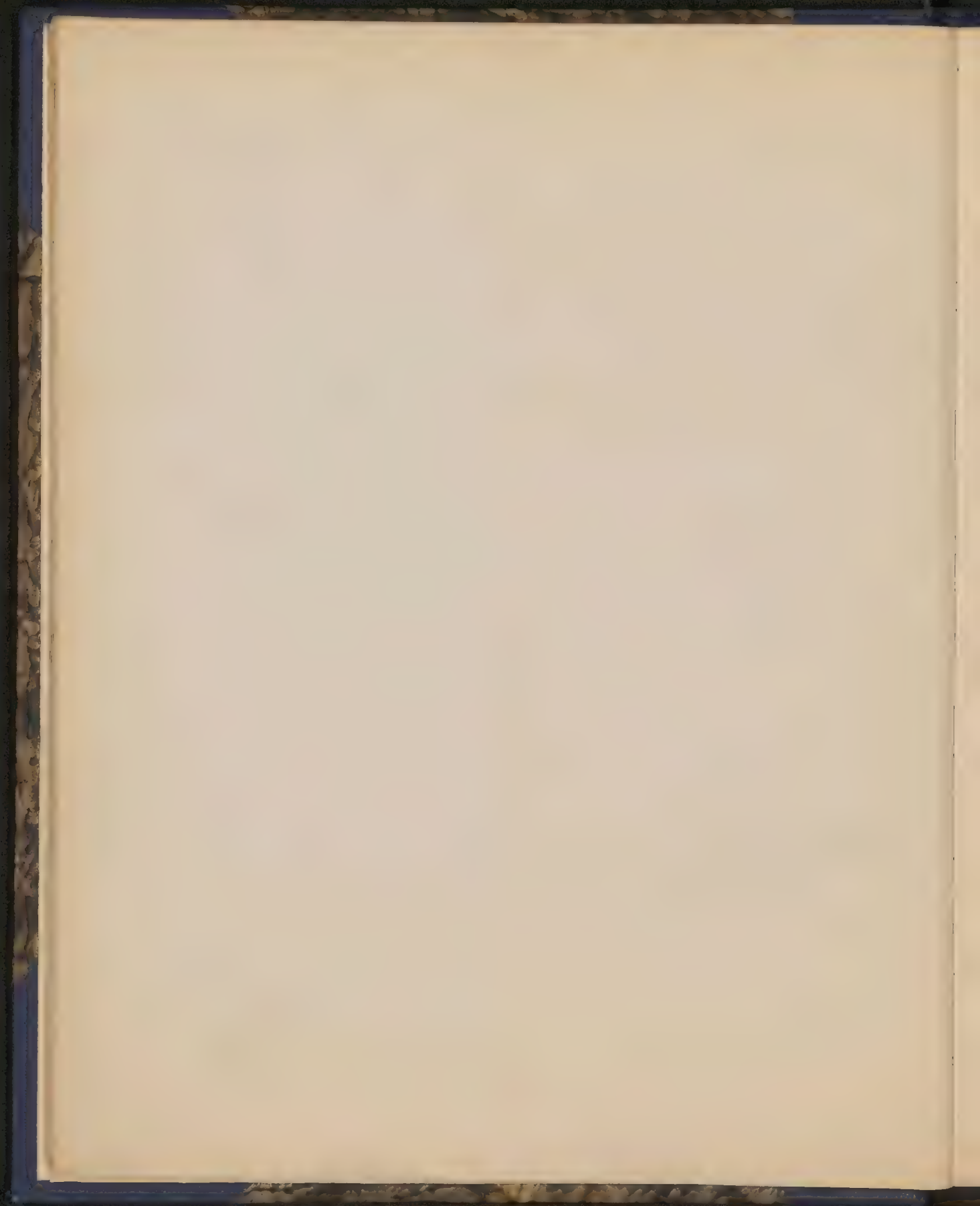
Drugie tamże r. 1587.

W r. 1591: za wydał dziełko poimierne przypadek
d'Henne de la Boëtie.

Lege 13 księgi d'Henais donakaty z mnogich
wydai. Następnie przygotował p. Oate r. 1744, w Londynie
poprawiony 1745 ¹⁷⁴⁵ (przedrukowane r. 1801). —







Lypot

Krótki zarys życia cis na wst. de civi
r. 1588 Basilea. -

W r. 1588 w Basilei urodził się Thomas Hobbes, syn
u Roberta Latimer r. 14^{ty} r. życia jego udat się
do Oxford, gdzie przez 5 lat słownie logice i fizyce
anatomii nie oddawał, również Euclidesa i Arystotelesa
Tacińskiego mowami przetłumaczył.

W 20^{ty} r. życia ^{udał się na} wyjechał do domu Wilhelma
Cavendish, barona de Hardwick, niedługo potem
hr. Devonshire, którego synowi ^{po śmierci hr. de Newcastle} pierwszy duński, król
miejscowej w tymże roku, na towarzysza stał się.
Umawiano, jechał, reszty, wyprawę wzięty
i opłać z syna z tymże około r. 1618 przyjechał w
miejscu życia, bratka Taring i greynung, czego
dawniej się był nauzył, pranie rozumiał. Wdawał
się z młodym hr. w podróż do Francji i Włoch,
wskolonek tamże przyjechał, pranie rozumiał
czas swój. pranie wyprawie greckiej i Tacińskiej
literaturze poświęcił, żeby dobrane straty powrócić.
Mianowicie historykami i poetami starożytnymi
się zajmował, których to studiów owocem był
angielski przekład Euclidesa: ukazał się on około
r. 1628 (inni na rok 19^{ty} r. podawają 1634)
Chciał zaś przekładać tymże wyprawy, wcalem
swoim obszarze obrat niecoraz adiej alen'skiej
demokracji. W tymże r. 1628 zmarł hr. Devon,
u którego 20 lat był porządek (ojciec jego
już dwa lata przedtem życia był dołował)
W r. następnym 1629 majorem lat 40 na
prośbę Henry'ego Cliftona wyjechał z syna jego
towarzyszem w podróż do Francji.

Tęż w roku Ameryka odkryta się do krajów angielskich, młoda
porządek młody ogólny strach, skąd tłumacza niektórych
innych, nowych i słownictwo, konieczność drzewka.
Był protestanckiego Kościoła, a z jego strachem gwałtownie i ogólnie
wybuchanie, między lat 8 już przetrwałym mianem Tacińskiego
chodzą.

W r. 1660 Karól II. wyjechał na tron szwedzki, Hobbes uciekł
wiczony do Londynu przybył i zamieszkał z panem wojewodą
w pałacu Lansdowne. Hobbes był przebiegłym, wytrwałym
go, do siebie przyciągał, i zech do ucztowania podał,
poważem go o zdrowie i słowami jego rozprasz. +

Wtedy, potem admietał ma andżerską porywistość, zapamiętał
go o swojej szlachetności i pomyślał ma Tatury przystąpił do swojej
osoby. Karól także mógł obawę jego i w swoim gabinecie nawiązał.
Hobbes, dając jego słowo, wyrażał ma pieniądze 100 £. ale do
specjalnej publikacji i jego nie pomyślał.

Wtedy katolickim postąpił Jon. Hobbs. celem demagogii
nauk pręży: Hobbes gorąco instytut ten popierał
i postanowił geometryczny, postępu nowego reguła systemu
wymiarowania.

W r. 1664 za zaleganiami przysłała przytoczyć się
do słynnego prawa królewskiego, choć uciekał uciekał.
Rezultatem tego nowego rozprawy był bardzo jasny
komentarz do praw angielskich, zamierzony uciekał
przez ówczesnych prawników, choć go tylko znali
i rozprawy.

W r. 1669 Cosmus Medici, ks. Etrurji, stał się
filozofa nieustannie przekazywał go do siebie
i popierał wraz z dziełami jego do domu państwa,
i tak tam wśród najwspanialszych rozpraw takowe słyszy.

W tymże czasie przesyłał Hobbesa wśród młodych
niejednego linijki wolennika, przewierając tego takowych
przesłabawo, że za nowa teologia i w uniwersytecie
z uciekała wykładowo. Hobbes także ofiarami
był nieustannie Daniel Leuzgil. Skazy Hobbes
mógł powołać i zaczął się rozprawy, że jego
samego nie karbowano.

W r. 1671 po wielu niepowodzeniach Londyn na
zawrę opinię, i tak rearte przystąpił do filozofii
i matematyki poświęcał, także i poezji myślał
obawy nie był, jani to wstanie myśli w jej marte
przebiegał i jani to wstanie odpowiadania prze-
kładał.

Przekazał kilka książek Hobbesowi ukarat się r. 1674 a gdy wyszedł
wobec marności, i tak. nie długo potem uciekał przystąpił do
i Hobbes, przystąpił o poezji epickiej
wobec hr. Cavendish

W r. 1678 wyjechał jego dialogi de bello civili
anglikański. Leciwa umysłu i podano przystąpił

H. chap. IV. § 4 : Poczci stwór "duch" rozumiejący cięto
 przypodoba, tak subtelne, iż na myśły nasze nie dające
 ale rozumujące mimo to jakas' prestaten, jakby to myśli
 mógł wyprawać cięto iudialnego. Poczci jakie namy
 o duchu post to pierwsze figury bez barwy, figury, zas'
 wyobrażany solie w prestaten, skąd pornowai' dusze
 i' znaczy pornowai' i' i', co ma rozumieć.

Strchem § 5. My a podobny chovaničianinami, n6vini
ze dvara lajčka dachem jst; poveri' nepodoba to
m6l'p6c', p6p6p6m6j' m6c' o tu jame p6ek6zan6c',
j6p6i' v6el'k6c' p6ek6zan6c' jst p66r6c'm a v6el'k6c'
p66r6c' jst vy66ar6c'n6c'm, od p6y6t6d' p6y6t6d'6i'.

- Także to psychologię Holbeina: potężną w niej
Arystotelesa i Euklidesa. Chłopi są przez
de la nature humaine.

chap. I. § 4 : Totota utomella, post anno, ego
poryvnykh nade.

§ 5. Dua mang sodaje wTarpe : wTarpe riala : duhu

§ 6. if: Im many stage rate: stage experience
is, process is: experience is Dwi

stápe dacha : porovnať i porovnať nie. (Porovnať
sú, je ostatné z stápe nie máj včesne v da-
mnie, zých.

Właściwość porównania wyraża się na tym stopniu
pewności: *certainty* (sensation) *perception* i *judgment*

Traité de corps, ch. XXV:

§ 1. Czuć (sensus) jest powiatkiem poznania
i wszelka wiedza od niego pochodzi.

№. 82. Powrót same niem inem nie jest, jak
powszechnie się powoływa, że wzmocnienie
ciężoty a ciężoty to są rzeczy różne, na powrót
których ciężoty.

§ 3. Podmiot cienia jest istotą czystą, wieczną, niezmenną.

[illegible]

Dezalinare "pothodica nozama" parakopje do filozofa namij;
test one podrobnost puding tepe, enq pnapodpneneni lub dei
uturueni ostanu ne pnapojje. Filozofia pnapodpnece
napade ei na filozofia pnapojje, na nnapojje filozofia
pnapojje. N pnapojje filozofia nnapojje nnapojje nnapojje
i pnapojje, nnapojje i pnapojje (napojje), pnapojje i nnapojje
a, nnapojje i nnapojje, a pnapojje nnapojje nnapojje i pnapojje
napojje nnapojje, nnapojje do pnapojje nnapojje, nnapojje
napojje nnapojje nnapojje i nnapojje.

Unipolny jezo filozofia praprosty; oddawny cześci wielkimi
kuchanem natury wrozu wasza, 'Keglerowi', 'Gassendi'emu,
Herzennemu, powiada: fizyka, jest natura, rozpostnie woz,
ale filozofia polityczna, jest wiec, porac mroczy; nie jest ona
stworzona od dzieta mego de cire. Moini to smialo, zezgi
mnie mnie pascapions i jedy wozpali ci; co mi usta-
iary, i i nabrzy ub was nie us nie jedy.

§5. Wtem, że na głowę bierze nure i któryś twierdzi,
że wzięte ostatecznie ostatecznie są. Kofler odwraca
to imię (które przynajmniej Helwegger), gdyż wadliwie
przebiegać może postrzegać na sobie pamięć.

§4. Pamięć jest to umiarkowanie, że się czuje: sentire
se sentire, meminisse est.

§7. Wyobrażenie (imaginatio) jest to przedstawienie
ale ostatecznie umiarkowanie (conditio: Helwegger podbija
to samo)

De la nature humaine chap. III, §1. Tak woda
stojąca, po prostu kamieniem do niej wznoszącym
lub niżej, nie uspokaja się natychmiast po
upadnięciu kamienia, po ustaniu wstrząsu, lecz
cemo wstrząs. wywołane na mózgu naszym przed
przedmiot jaki, nie ustaje narem z uspokojeniem się
przedmiotem. Chwila wstrząsu jest nie ma, obaw
jeżo lub po prostu porusza, ale w tej chwili
zły się bierze ---

Czemuż nie ustaje to z porządku naszym
fantazja lub wyobrażeniem. Dla tego wyobrażenie
nawet moim pojęciem, które porusza i które
w porządku ustaje, po wstrząsie myślowym.

Długa strona duszy jest poruszana się.

Fb. chap. VII §1. Wykazaliśmy, że porządek i wy-
obrażenie (imaginatio) ujem inem nie są
jak ruchem powstałym w jakimś ostatecznym we-
wnętrzu głowy; ruch ten tamże nie ustaje, lecz
do sensu przechodzi; musi bowiem albo dopomagać
ruchowi równowagi (mouvement vital) albo
z wstrząsu myślowego. Jeżeli dopomaga, nurywamy
go wkończeniu, podrobieniem, dobrotą, a jest
to w rzeczywistości tylko ruch w sensu tak jak

Narwice parady, jakoby. różnica duchów pocho-
dziła od różnicy pączy, nie jest regułą Hobbesa,
lecz pomysłem Hobbesa.

Nature humaine, chap. X. § 1 i 2.

Różnica w stopniach rozumu lub wiedzy, miej-
dzy tymi, którzy się w ludzkości, który jest wielka, aby ją
przypisać różnym konstytucjom ich mózgu.
Główny różnica stała się pochodząca z przynależnego
temperamentu mózgu, nie widać przynależny, ale ma
być różnica nie odzwierciedla się z powodem i bądź parady
dobrości. — Tak więc różnica duchów. Odkrycie
powodem swój z różnicy pączy: celów różnorodnych,
do których one wiodą.

Definicja dobrego i złego:

Hb. chap. VII. § 3. Każdy człowiek nazywa do-
bre, co jego mielen jest, a złe, co mu się
nie podobą. Tak więc każdy człowiek, różniący
się od innego temperamentem lub istotą (force
d'être) różni się od niego także w odnośności
dobrego od złego. Nie ma bowiem dobrego bez
warunkowej, nie ulegającej żadnym zmianom,
gdyż dobroć nawet, boga przypisywana, jest
tylko dobrotą, o ile się stosunkowo do nas okazuje.

Tak dobremi lub złymi nazywamy rzeczy
które nam się podobają lub nie podobają, nazywamy
także dobrotą lub złością, nie zaś, na przykład,
które one takimi skutkami dostarczają.

Hb. ch. VII. § 4.

Ponieważ siła jest początkiem ruchu prostego,
który nas ciągnie do rzeczy, nam się podobających,
przynajmniej ostateczna (cause finale) tego ruchu
jest, żeby do końca jego dojść, to nazywa celem (but)

a gdy koniec ten osiągamy, wskazać nam pnie to
sprawione, powiemy usprawione (journées) Tak
możę dobre i koniec (vel) ten, samo, rzecz się, znaną
iżną, a więc tego stanowiąc... —

Takiej metafizyki i religii murat logionis
"polityce regimona" despotyzm: Hobbes' na wie
stony go wzmocnił i obwarował.

Polityka jego a ^{elementa philosophica} leżące: regimona zaś
na trzy części: libertas cap. I — IV. imperium
cap. V — XIV. religio cap. XV — XVIII

Stwierdzić przedtani etas ludzkoci, jaskin
był przed utworem praw i państwa. Hóni
I, 2. — Bonum qui de rebus publicis aliquid con-
senserunt, maxime pars vel supponunt, vel
petunt, vel postulant, hominem esse animal
aptum natum ad societatem, graeci dicunt ^{politikoi}
politikoi, eoque fundamēto, ita superveni-
fiunt doctrinam civilem, tamquam ex ad
conservationem pacis, et salutis generis huma-
nissimi, nihil aliud opus eret, quam
ut homines in pacem et conditiones quasdam
quas ipsi jam tum leges appellant, con-
senserent. Quod axioma, quamquam a plu-
rimis receptum, falsum tamen, errorque
a nimis levi naturalis humanae contempla-
tione profectus est. Causas enim, quibus ho-
mines congregantur, et societate mutua
gaudent, penitus insperantibus facile
constabit, non ideo id fieri, quod aliter fieri
natura non possit, sed ex evidente. —

Statuendum igitur est, originem magna

Epistola postea wydz. Basileae 1782.

91.
11
rum et diuturnarum societatum non a mutua
hominum benevolentia, sed a metu metu satiasse.

Præcepta legis strachæ

§ 3. Causa metus moti consistit, partim in
naturalis hominum aequalitate, partim in mutua
laedendi voluntate. Ex quo fit, ut neque ab aliis
expectare, neque alicuius ipsi securitatem
præstare valeamus. Si spectemus enim matu-
ros homines, atque animadvertamus, quam
fragilis sit compages humani corporis: (quo
mente, corrumpit omnis ejus vis, robur et sa-
pientia / quamque facile ut infirmis proinde
voluntatem ostendere, non est quod quis viribus
suis superiores se aliis factum putet a
natura. Aequales sunt, qui aequalia contra
se invicem possunt. At qui maxima possunt,
nimium ostendere, aequalia possunt. Sunt
igitur omnes homines natura inter se aequales.

Inæqualitas quæ nunc est, a lege civili
introducta est.

Ніе бѣла ^{не} вѣра не лѣва, бѣла не стана
превѣта, бѣла не лѣва не лѣва не лѣва
дрѣва не лѣва не лѣва.

§ 4. Voluntas laedendi omnibus quidem inest in statu
naturæ, sed non ab eadem causa, neque æque
culpanda. Aliis enim secundum aequalitatem
naturalem permittit cæteris eadem omnia, quæ
sibi (quod modesti hominis est, et vires suas
recte aestimantis). Aliis superiores se aliis
existimans, omnia libere sibi soli vult, et præ
cæteris honorem sibi arrogat; quod ingeni ferocis
est). Huius igitur voluntas laedendi est ab inani
gloria et falsa virium aestimatione: illi ea

necessitate res suas et libertatem contra hunc defendat.

ib. § 6. Frequentissima autem causa, quare homines se mutuo laedere cupiunt, ea eo nascitur, quod multi animal eandem rem appetant, qua tamen saepissime neque frui communiter, nec eam dividere possunt, unde sequitur, fortiori dandam esse: quis autem fortior ait, pugna iudicandum est.

Notanda porro haec, prout in eo inveniuntur, una prout deo approbatio, prout i. stantur:

ib. § 7. Inter tot pericula igitur, quae quotidie a cupiditate hominum naturali uniusque eorum intenduntur, cavere sibi adeo vituperandum non est, ut aliter velle parere non possimus. Fortitur enim unusquisque ad appetitionem ejus quod sibi bonum, et ad fugam ejus quod sibi malum est, maxime autem maximi malorum naturalium, quae est mors; idque necessitate quaedam naturae non minore quam quae fortitur legibus deorum. Non igitur absurdum neque reprehendendum, neque contra rectam rationem est, si quis omnem operam det, ut a morte et doloribus propinquo corpus et membra defendat conservetque. Quod autem contra rectam rationem non est, id iuste et jure factum omnes dicunt.

Itaque velut porro et cetera approbatione inveniuntur:

ib. § 8. Quoniam autem jura ad finem frustra habet, in jura ad media reverentia denegetur, consequens est, cum unusquisque se conservandi jura habeat, ut unusquisque jura etiam habeat utendi omnibus modis, et agendi omnem actionem, sine qua conservare se non potest.

Lat. car. o. Iudith, Morienis nymagantibi do pashoranic orlasago jesterbra, naleri de deo noty de pover na nige.

23.
12.
§9. Utum autem iudex, quibus iudicium est,
et actio quam acturus est, ad conservationem vite vel
membrorum suorum necessaria sint, nec ne, ipse iure
naturali iudex est. Si enim contra rectam rationem
sit, ut de propriis pensatis ipse iudicem, iudicet aliis.
Quoniam ergo aliis iudicat de iis rebus quae ad me
spectant, eadem ratione, quia aequales natura su-
mus, iudicabo ego de iis rebus, quae ad ipsam spec-
tant. Haec rectae rationis, s. e. iuris naturalis
est, ut ego de illius iudicem sententia, scilicet an
ad conservationem meam conducat, nec ne.

Губящих на мнѣ бѣду иль вредъ предъ:
защити мнѣ въ нѣмъ бѣдѣ иль вредѣ.

Възвѣстѣеи рѣшати мнѣ, мнѣ, въ нѣмъ
въ нѣмъ, въ нѣмъ:

§12. Ad naturalem hominum proclivitatem
ad se mutuo laesendum, quam ab affectibus,
praesertim vero ab irani sui aestimatione derivant,
si cessas jam jus omnium in omnia, quo alter
iure invasit, alter iure resistit, atque ex quo
oriuntur omnino adversas omnes perpetuae
suspiciones et studium, et quam difficile
sit praecavere hostes parvo numero et apparatu,
cum animo nos praeventendi opprimendi. quae in-
vadentes, regari non potest, quin status homi-
num naturalis antequam in societatem viretur,
bellum fuit; eque hoc simpliciter, sed bellum
omnium in omnes.

Говоримъ, въ нѣмъ, въ нѣмъ, въ нѣмъ:

§13. Sempiternum autem bellum quam parum
Donec res uti ad conservationem vel humanis
generis, vel uniuscujusque hominis, facile
iudicatur. At sua natura sempiternum est,
quod praesertantim aequalitate victoria
nulla potest finire; in eo enim ipsis

veritatis periculum semper adeo imminet, ut
pro miraculo haberi debeat, si quis, quamquam
fortissimus, auro et senectute confusus sit.

Štebea ~~moje~~ ne stanej legu ~~na~~ vnočat^{ih} nevol^{ih}
 ypo^{ih}, pety to nalkat^{ih} mo^{ih}, štebea unai^{ih} pravo
 xobzuy i stuzenoi^{ih} nevo^{ih}

Pl. 14.

Quaeritur utrum vel vi vel consensu: vi, quando pugna viator victum servire sibi cogit meta mortis, vel vinculis inditis, consensu, quando societas initur mutuae opis causa, consentiente utraque parte sine vi. Potest autem viator victum, vel fortior debiliorem (ut sanus et robustus infirmum, vel maturus infantem) ad praestandam cautionem futurae obedientiae, ~~vis~~ potius aiori, jure cogere. Cum enim jus protegendum nocet ipsos nostro arbitrio a personis nostris, atque penalam ab aequitate profectum sit, magis rationi consentaneum est, certis que ad conservationem nostram, utendo praesenti commodo comparare nobis ipsis securitatem quaesitam accepta cautione, quam cum adoleverint, convalescent et e nostra potestate se receperint, eandem inde certamine postea repetere conari. Contraque absurdum cogitari nihil potest, quam ut quem debitem in potestate tenes, eam amittendo, fortem simul et hostem facias. Ex quo intelligitur etiam, tanquam corollarium, in statu hominum naturali, potentiam verbam

et irresistibilem, jure conferre regendi, imperandique
in eos, qui resistere non possunt; adeo ut omnipotentiae,
ab ea causae, omnium rerum agentium jure essen-
tialiter et immediate adhaereat.

Takie miłej rzeczy prawo przypisane stworzeniu, jest
zawadza logicznie na pierwszój zasadzie ostatecznej,
ale wstanie pytanie, czy zasada ta prawdziwa?

Cała teoria Hobbesa wypływa z tego pytania bardzo
waznego:

1^o Czy stworzone dobro to naturalne, czy tylko wyna-
lezione przez człowieka, podlegające spoleczenstwu, wywo-
lującemu od odrzucenia powstania prawa, spoleczenstwa,
państwa?

2^o Czy powstanie, jakie Hobbes nazywa prawem,
spoleczenstwem i państwem, jest prawdziwe?

3^o Czy spoleczenstwo jest wynikiem przypadku
czy jest naturalnym stanem stworzenia?

Przejdzie ze stanu natury do spoleczenstwa, a z niego
do państwa, odbywa się na pomocu pewnego wyznacznika,
którym służy nam prawo przypisane.

cap. II. § 1. fin. Sed cum concedant omnes jure
fieri, quod non sit contra rectam rationem, injuria
factum censere debemus, quod rectae rationi repu-
gnat (h. e. quod contradicitur alicui veri latenti a
veris principiis recte ratiocinando collectae).

Quod autem injuria factum est, contra legem ali-
quam fieri dicimus. Est igitur lex quaedam recta
ratio, quae (cum non minus sit pars naturae
humanae, quam quaelibet alia facultas vel affectus
animi) naturalis quoque dividitur. Est igitur
lex naturalis, ut eam definiam, dictamen rectae
rationis circa ea quae agenda vel omittenda
sunt ad vitae membrorumque conservationem,
quantum fieri potest, diuturnam.

Co jest rozumie przez rozum rozumieć, i co jest przypadek:

46.
Per rectam rationem in statu hominum naturali
intelligo, non ut multi facultatem infallibilem,
sed rationandi actum, i.e. rationationem unius
cujusque propriam et veram circa actiones
suas, quae in utilitatem vel damnum cetero-
rum hominum recludere possint. -

Fundamentum legis in terra nostrae deducitur:
Veram (i.e. rationationem) dico, i.e. ex veris prin-
cipiis recte compositis concludentem. Propterea
quod in rationatione falsa, s. in stultitia hominum
offensa mea erga ceteros homines ad conservatio-
nem propriam necessaria non videntur, omnis
consistit legum naturalium violatio.

Precedit de jure proprium, utroque
verum de iure, i.e. utroque iure, i.e. utroque
ceterum de necessitate et utroque.

c. II. § 2. prima autem et fundamentalis lex
naturalis est, quaerendam esse pacem, ubi haberi
potest; ubi non potest, quaerenda esse belli auctoritas.

--- Prima autem est, quia ceterae sunt ab
hac derivatae, praescriptaeque nostrae vel pacis
vel defensionis acquirendae.

Faciam pacem quovis hominem rogis ac
probo?

ib. § 3. Legum autem naturalium a fundamentali
illa derivatarum una est, jura omnium in
omnia retinendum non esse, sed jura quaedam
transfrenda, vel retinenda esse. Nam si
retineret unusquisque suam jura in omnia,
necesse est sequi ut jure alii invaderent,
alii defenderent (quisque enim et corpus
suum et ea quae corpori tuendo necessaria
sunt, necessitate naturae conatur defendere).
Bellum ergo sequeretur. Facit itaque contra

rationes pacis h.e. contra legem naturae, si quis
de jure suo in omnia non decedat.

Hobbes tridentat, si pignoriis usque de magis
pravo magis, ne pignoriis de pravore proprio
utemur; ne magis pignoriis vadit pravo dationis:
ib. § 8. Si quis jure aliquod suum ad alterum trans-
ferat, neque id faciat propter bonum mutuo acceptum,
vel propter pactum; ejusmodi translatio donum
vocatur, s. donatio libera.

Ne magis prava legi et prava utemur; an
ne tunc go et pravae oibz. Ne pignoriis
et reatu, utemur elialalno et sanodzielnej
i volnej, ne moie on radeo prava utemur.
N.p. ib. § 16. Queri solet, an pacta ea quae metu
extorquentur obligatoria sint servae. Exempli
causa, si ad vitam a latrone redimendam pactus
ei fieri; traditorum me illi mille aureos po-
stero die, neque factum quidquam quo com-
prehensas in jure dui possit, utrum teneat servae.
Respondenda res to:

Quamquam autem aliquando pactum ejusmodi
invalidum censeri debeat, non tamen eo nomine
invalidum erit, quod a metu processerit; prop-
terea quod inde sequeretur, pacta ea quibus
in vitam civilem homines congregantur, et
leges coadunt, invalida esse: (procedit enim
a metu mutuae cunctis, quod alter alterius
regimini se submittat): neque vni ratione
eum facere, qui captivos parvienti pretium re-
emptionis malae fidei adhibet. Universaliter
verum est, obligare pacto, quando acceptum est
bonum, et promittere et id quod promittitur
servare. Servare autem est et ad redi-
mentum vitam promittere, et de meo dare
quidquid vulnere in ignem, etiam latroni.

Obligamur ergo pactis, a metu profectis, nisi
lex civilis aliqua prohibeat, per quam id
quod promittitur fiat illicitum.

Na. Kozyni takie pologa pomyśla:
§ 20. fin. nam iuramentum ideo introductum
est, ut maior metus violantiae fidei, quam is
quo homines (quos facta nostras latere possunt)
timentes, divinae potentiae consideratione
atque religione, reuteretur.

Definire, cui promitti debet:
§ 20 in. iuramentum oratio est promissioni
adjecta, qua significat promissor, nisi praes-
titerit, remunerare seae misericordiae divinae.

Chorici ten nam actor unap, re agda
(pactum) iur puer ut sanctae post, a ne puer
bogarj jji bonarqaraj. Noiri bonen:

§ 22. Ex allata iuris iurandi definitione
intelligi potest, pactum iudum non minus
obligare, quam id quod iuramus. Pactum
enim est, quod adstringimus; iuramentum
ad punitionem divinam attinet, quam pro-
vocare ineptum esset, si pacti violatio
non esset per se illicita.

Trieri rodk. obzmye ronts pous natyry:

III. § 1. Legum naturalium derivatarum
altera est, pactis standum esse, s. fidem
observandam. ---

§ 2. Neque personarum quibuscum pariscimus
ulla datur hac in re exceptio, puta, si
illi fidem cum aliis non servant nec
servandam putent, aut aliud quodlibet
habeant vitium. ---

§ 2. fin. Cum omni igitur homine, vel

servanda est fides, vel non pariscendum, h. e. vel
declaratum bellum vel certa et p^{re}sta habenda est pax.

Donatori ras' II. § 5 poveria: requisiti ad jura
translationem volentes non modo transferentis, sed
etiam acceptantis, prout in dictione patet
tunc dicitur, jalloby obmazywatu ras porgoczeniu,
wzduarto nam ~~pierwotnie~~ piewszachem - i in dictione
in dictione dazie krowpasa jst, re trela obmazy-
wac' ugoda, cher' dazie stona jst' nie piewszega.
(Dazie ras' k. do tego, re poveria rasne do
obmazywac' do portawicistwa).

Kümmen në wazadiorën i webzicuarës për
brendënie

II. § 3. pars violatio, verum et dati repetitio
(quae semper vera est in aliqua actione vel
omissione) vocatur injuria. Actio autem illa
vel omissio injuria dicitur; ut idem significat
injuria, et actio vel omissio injurata, atque
utraque idem quod pars vel fides violatio.
V. Deturque injuriae nomen inde actioni vel
omissioni tribui, quia sine jure est, utpote
quod ab eo qui agit vel omittit translaturum
antea in alium fuerat.

Fare una Targh d'arme quassaltroni e agela,
de Argumine aie bñi ty pugg'eli d'ej defuzio,
Geron voro'ine saone jùs scriptum e' jùs
non scriptum.

Konsekrenze:

III. 4. ea his sequitur, injuriam nemini fieri posse, nisi ex quorum inter partem, s. cui aliquid dono datum est, vel cui pacto aliquid est promissum. Totoque damnam et injura saepissime designantur.

7 dalej povera ib.

Etiam si is qui damnum recipit, injuriam ea-
postularet, is qui fecit, sic diceret, quid de mihi?
quare facerem ego tuo potius quam meo libito,
equividem, qui tu tuo, non meo esoluto facias,
non impedio & tu qua oratione, ubi nulla inde-
reuerentia parita, non video quid sit, quod possit
reprehendi.

Drng. Konsekwenza:

III. § 7. Velas est, volenti non fit injuria.

Vakkeppngi 18 praus pnyppvdrongh:

IV. § 8. Legis naturalis praeceptum tertium
est, ne cum qui fiduciam tui tibi prior
benefecerit, eam ob rem, deteriore conditione
eum patiaris, sive ne accipiat quidquam bene-
ficium, nisi animo intendi, se dantem dati
merito poeniteat. (- ingratitude)

V. § 9. Quartum praeceptum naturae est, ut
unusquisque se ceteris commodum praestet.
(incommodus et molestus - i. ihamamus)

§ 10. Legis naturalis quintum praeceptum est,
oportere alterum alteri, sumpta cautione
futuri temporis, praesenti veriam, praesenti
et poenitenti concedere.

§ 11. Sextum legis naturalis praeceptum est,
in ultione, i. poenis spectandum esse, non
malum praesentium sed bonum futurum
(vindicta)

§ 12. 7^{me} praus nequis vel factis vel verbis
vel vultu vel visu alteri ostendat se illum
vel odisse vel contemnere (contumelia)

§ 13. 8^e = ut unusquisque natura aequa
aequalis laboretur (superbia)

§ 14. 9^e = ut quaecumque iura unusquisque
submet ipsi postulat, eadem etiam

uniusque concedat rebus. (ad hoc ^{et inmoderati} ~~et inmoderati~~ ^{et inmoderati})
§ 15. (10^e) ut unusquisque in iure aliis distri-
bendo utrique parti aequalem se praestet.

(aequitas = acceptio personarum, $\pi\epsilon\sigma\tau\omega\ \pi\alpha\lambda\eta\psi\iota\delta$)

§ 16. (11^e) quae dividi non possunt, communiter
(si fieri potest, utenda esse, idque (si quantitas
rei permittat) quantum quisque velit. Si quan-
titas rei non permittat, tum praefinito et pro-
portionale ad numerum utentium

§ 17. (12^e) ~~ut ejus rei usus~~ Si neque dividi
neque communiter haberi potest, lege naturali
institutum est ~~quod~~ ^{ut} ejus rei usus
vel alterius sit, vel uni tantum sorte adju-
dicandum, utque in alterius usu sorte quoque
quis ad utendum prior sit, iudicetur.

§ 18. (13^e) Locus autem duplex est: vel arbitraria
vel naturalis. Arbitraria illa est, quae fit
consensu contententium. Et sita est in casu
mero et forte, quod quint, fortuna. Naturalis
est primogenitura (graece $\kappa\alpha\tau\alpha\gamma\epsilon\gamma\omicron\upsilon\gamma\eta$) quasi
sorte tributum) et prima occupatio. Haec quae
neque dividi neque communiter haberi possunt,
cessant primo occupanti, item primogenito, ea
quae patris fuerunt, nisi pater ipse ius illud
transulerit prius.

§ 19. (14^e) peris mediatoribus praestandum esse
involuntatem.

§ 20. (15^e) Oportet utrumque, de iure inter
se disceptantium, submittere se alicuius tertii
arbitrio.

§ 21. (16^e) neminem iudicem vel arbitrum esse
debere suae operis avarae.

§ 22. (17^e) neminem arbitrum esse oportere
cui commodi vel gloriose spes aliqua appareat
major ea victoriae animi partis, quam alterius.

§ 23. (18^e) Lex XVIII naturalis arbitris et iudicibus facti iungit ut ubi signa certa facti non apparent, ibi secundum testes, qui utrique parti videatur aequi, sententiam regunt.

§ 24. (19^e) nullum pactum vel promissum intercedere, inter ipsam et partes quorum arbiters constitutus est, cuius vi teneatur in gratiam alterutrinus partis promanare; neque cuius vi teneatur, ad id promanandum, quod aequum est vel aequum esse censeat.

§ 25 (20^e) cum qui volens in seipso ea fecerit quibus facultas rationalis destruitur vel labefactetur, volentem scilicet legem naturae violare. --- peccatur ergo vicissim loco contra legem naturalem ebrietate.

¶ *W. W. d. d. d.* quod lex naturalis est lex divina.

§ 1. Quae lex naturalis et moralis, eadem et divina lex appellari solet. Ne immenso, tum quia ratio, quae est ipsa lex naturae, immediate a deo uniusque pro suorum actionum regula tributa est, tum quia vivendi praecipta quae inde derivantur, eadem sunt quae a divina maiestate, pro legibus regni caelestis, per Dominum nostrum Jesum Christum et per sanctos prophetas et apostolos promulgata sunt. Quae igitur de lege naturali ratio circumscribit supra intellecta sunt, ea hoc capite ea scriptura sacra confirmare conabimur.

¶ *H. H. d. d.* potest se potestque proinde naturae legibus seque quae a primis in eo potestur.

W. word. I - XIV (incl.) scripta ~~ante~~ scripta ~~ante~~ scripta
de imperio.

Cap. II de causis et generatione civitatis.

Quænam ratio sit civitatis?

§ 1. Manifestum est per se actiones hominum
a voluntate, voluntatem a spe et metu profe-
rari, adeo ut quoties bonam majus, vel malum
minus videatur a violatione legum sibi proven-
turum, quam ab observatione, volentes violant.
Spes igitur uniusque securitatis conservationisque
ause in eo sita est, ut viribus artibusque
propriis, proximam suam, vel palam vel
ex insidiis præcingere possit. Ex quo intelli-
gitur, leges naturales non statim, ut cognitæ
sunt, securitatem unguem præstare ipsas
observandi. --

§ 2. Primum est, inter arma silere leges, et
verum est, non modo de legibus civilibus, sed
etiam de lege naturali. --

Præca præcipue in iustitia non regit gratia.

Falsis enim videtur natura sit præca gratia
pro præcipue?

§ 3. Cum ergo ad pacem conservandam necessa-
rium sit legis naturalis exercitium; et ad
legis naturalis exercitium necessaria sit ser-
vitas, considerandum est quid sit quod talem
securitatem præstare possit. Ad hanc rem
excogitari aliud non potest, præterquam
ut unusquisque a se ipsis sibi comparat,
quibus invasio alterius in alterum autem
periculosa reddatur, ut satius sibi esse
utroque putet, manus cohibere quam
conservare. Primum autem manifestum est,
quod ducum vel trium conservatio securitatem
talem minime præstare possit, propterea
quod additis ea altera parte viris, vel paucorum
hominum sufficit ad certam et indubitatam
victoriam datque animam adversario ad apprehendendum.

Potrzeba więc mieć pewną liczbę ludzi gotowych się ku obywateli przez przypadek.

z ich jednolitej ta obywateli byta eksteriora, potrzeba aby między nimi do nich podobnie - także podobnie wola była podobna, jak i ichi między reprezentacją była, aby to przez siebie, jak przez siebie, kierować, widać, są, są, są.

Wiedza ta bywa nieskończona

Necessarium itaque est ad securitatem quam graevius obtinendam, ut numerus eorum, qui in mutandam opem conspirant, tantus sit, ut paucorum hominum ad hostes accessus non sit ipsis conspirari momenti ad victoriam.

§4. Denique, quantuscumque sit numerus eorum qui ad se defendendum coeant, et tamen non consentiant inter se optima ratione quam ad fieri debeat, sed unusquisque suo modo suis viribus abatur, nihil efficitur.

Potestatem igitur bytka jeden bradek:

§6. Quoriam igitur conspiratio plurimum voluntatem ad eundem finem nec sufficit ad conservationem pacis et defensionem stabilem, requiritur ut circa ea quae ad pacem et defensionem sunt necessaria, una omnium sit voluntas. Hoc autem fieri non potest, nisi unusquisque voluntatem suam, alterius unius, nimirum unius hominis, vel unius civitatis voluntati ita subiciat, ut pro voluntate omnium et singulorum habendam sit, quicquid de iis rebus, quae necessariae sunt ad pacem communem, ille voluerit.

Obeznie mato Hobbesowi na ten palej, az jeden by bytka widać, obywateli, bytka widać, ta byta nieograniczona.

§7. Voluntatis haec submissio omnium unius hominis voluntati, vel unius civitatis, tunc fit, quando unusquisque communem uniuscumque externam se parte obligat ad non resistendum voluntati illius hominis vel illius civitatis, nisi se submisit, i.e. se usum opum et virium suarum, quoniam pro se ipsam contra vim defendendi retinere intelligit, contra alios quocumque

illi deneget. Vocaturque Unio.

§8. qui subicit voluntatem suam alterius voluntati, transfert in illum alterius jura virium et facultatem suorum: ut cum ceteri idem fecerint, habent is, cui submittitur, tantas vires, ut derore eorum, singulorum voluntates ad unitatem et concordiam possit confirmare.

§9. Unio autem sic facta appellatur civilis, s. societas civilis, atque etiam parva civitas: nam cum una sit omnium voluntas, pro una persona habenda est; et nomine uno ab omnes homines particularibus distinguenda et designanda, etc.

§10. In omni civitate, homo ille, vel consilium illud, cuius voluntati singuli voluntatem suam (ita ut dictum est) subjecerint, summam potestatem, s. summam imperium in dominium habere debet. Quae potestas et jus imperandi in eo consistit, quod unusquisque civium omnem suam vim et potentiam, in illum hominem, vel consilium transtat. Quod ferre (quia vim suam in alium transferre naturali modo non potest) nihil aliud est, quam de jure suo resistendi devenisse.

Itaque punctum juri totum, brevis jura patrium et prava.

Cap. II: de jure ejus s. consilii, s. hominis unius, qui in civitate una summam potestatem est.

§4. Ad securitatem hanc non sufficit, ut unusquisque eorum qui in civitatem coaluerunt, cum ceteris parvatur, vel verbis vel scripto, de non occidendo, non furando et similibus legibus observandis. Manifesta enim omnibus est ingenii humani pravitas et experientia nimis cognita, quam parum amota poena, conscientia promissorum homines

in officio contineantur. Secus datus itaque non
partis sed poenis providendum est.

Pravo primumque rymage prava larg.
gladius justitiae. § 6. Quoniam ergo ad securitatem singulorum
atque adeo ad pacem communem necessarium
est, ut ius utendi gladio ad poenas in aliquem
hominem vel concilium transferatur; is
homo, vel illud concilium, necesse est in-
telligatur summum in civitate imperium
jure habere. Qui enim poenas suo arbitrio
jure sumit, jure omnes cogit ad omnia
quae ipse vult; quo imperium majus
excoigilari nullam potest.

Omne pravo :
gladius belli § 7. fin. Nemo enim ad arma et ad
belli sumptus vires potest jure cogere,
nisi qui jure punire eum potest, qui non
obediens. Summo itaque imperio uterque
gladius, tam belli quam justitiae, ea
ipso civitatis constitutione et essentialiter
adhaerent.

pravo legislatum

Totum pravo :
§ 9. med. : ejusdem summi imperii est, com-
munes omnibus exhibere regulas q. men-
suras et publice eas declarare, quibus unus-
quisque vivat, quid sumum quid alienum
quid justum quid injustum, quid honestum
quid inhonestum, quid bonum quid malum
appellandum sit, etc.

pravo minorum conditio

Converte pravo :
§ 10. Praeterea cum civitatis negotia, belli
et pacis, ab uno homine, vel concilio uno
absque ministris et magistratibus subor-
dinatis omnia administrari impossibile
sit — rationi consentaneum est, ut

ab eo dependant et elegantur, qui habet sum-
mam imperium tam in bello quam in pace.

Prode proinde.

§ II Manifestum quoque est, actiones omnes
voluntarias iustitiam habere et necessarias depen-
dere a voluntate; voluntatem autem facientem vel
non facientem dependere ab opinione boni vel mali,
praemii vel poenae, quam sibi quisque consequitur
ex facto vel omisso secuturum esse. Ita ut
actiones omnium a suis cuiusque opinionibus
regantur. Quare illatione necessaria et evidenti
obelligitur, parvi communis interesse plurimum,
ut nullae opiniones vel doctrinae civibus pro-
ponantur, quibus possent, vel se jure non posse
legibus civitatis, h. e. mandatis illius hominis
vel consilii, cui summam civitatis imperium
commissum est, obtemperare; vel bellum sibi
esse ei resistere; vel majorem poenam parere
sibi neganti, quam praestanti obsequium.

S. enim unus imperet aliquid facere sub
poena mortis naturalis, alius vetet sub poena
mortis aeternae, uterque jure; sequetur, non
tantum res, sed et moventes, parvi jure posse:
sed penitus dissolvi civitatem. Neque enim
servire quisquam duobus dominis potest, neque
is cui obtemperandum esse credens metu dam-
nationis, minus dominus est, quam is cui
obeditur metu mortis temporalis, sed potius
magis: sequitur ergo, illum unum sive
hominem, s. civem, cui commissum est a
civitate summum imperium, hoc quoque
habere juris, ut et iudicet quae opiniones
et doctrinae parvi iniimae sunt, et vetet
ne doceantur.

Proinde manifestum est, actiones omnes
voluntarias iustitiam habere et necessarias depen-
dere a voluntate - ut non possit -

Atrypatam Linnæi Bergium nobile, est atrypa Kalifornica
§ 12. Potest enim, ea in corpore vestigia
et eo quod viviam unusquisque volun-
tatem suam voluntati ejus subvertit, qui summum
in civitate imperium habet, ita ut virtus propria
contra eum uti non possit; sequitur manifeste
imponere debere esse quidpiam ab eo factum inter

Władza jest nieograniczona:

§ 13. Ea his quae dicta jam sunt, manifestissimum
est, in omni civitate perfecta (h. e. ubi nullus
vivum jus est, viribus suis ad propriam con-
servationem suo arbitrio utendi, s. ab alijs
privati jure excluditur) esse summam in
aliquo imperium, quo majus ab hominibus jure
conferri non potest, si quo majus nemo mor-
taliu habere potest in se ipsam. Imperium
autem quo majus ab hominibus in hominem
transferrari non potest, vocamus absolutum. Qui-
cumque enim voluntatem suam ita voluntati
civitatis subiecit, ut quidlibet posuit impens
facere, leges condere, lites judicare, poenas
annuere, viribus et opibus omnium suo arbitrio
uti, atque haec omnia jure, sine imperio
ei maximum quod concedi potest, concessit.

Naszeptwa wtaedy nieograniczonej:

8. 17. legibus civitates non teneri ipsam civitatem
Neque sibi dare aliquid quisquam potest, quia jam
habere supponitur quod dare sibi potest; neque
sibi obligari. Nam cum idem esset obligatus et
obligans, obligans antea obligatum prout liberare
promittit esset sibi obligari, quia liberare se
ipsam potest arbitratur non; et qui hoc potest
jam antea liber est. Ex quo constat, legibus
civilibus non teneri ipsam civitatem. Nam
leges civiles sunt leges civitates; quibus in
obligaretur, ipsae obligarentur sibi. Neque

Oligari potest civitas una.

Impe nashpatoro:

§15. Quoniam autem, ut supra ostensum est, ante constitutionem civilis omnia omnium sunt, neque est, quod quis ita suum esse dicat, quod non aliis quibet idem eodem jure videretur pro suo (abi enim omnia communia sunt, nihil cuiquam proprium esse potest) requiritur, proprietatem nostram comparare cum ipsius civitatibus, atque esse istiusque propriam, quod sibi retinere potest per leges, et potentiam totius civitatis, h. e. per eum cui summum ejus imperium delatum est. Ex quo intelligitur, singulos omnes suum sibi proprium habere in quod aemo civis unum suorum jus habet, quia iisdem legibus tenentur; non autem proprium ita habere quidquam in quod non habeat jus ille qui habet imperium suum, cujus mandata sunt ipsae leges, cujus voluntate voluntas singulorum continetur et qui a singulis constituitur iudex supremus.

Tunc nashpatoro:

§18. Manifestum est igitur, esse in omni civitate aliquem hominem unum, vel concilium s. causam unam, quae potentiam in omnes singulos jure habet tantam, quantum extra civitatem unusquisque habet in se ipsum s. i. e. suam s. absolutam, virtus civitatis, neque alia alia re limitanda.

Porro nashpatoro:

§19. Qui civitatem et omnes cum homine et membris ejus comparare solent, docent pene omnes, eum qui summum imperium obtinet in civitate, esse ad civitatem totam id quod caput est ad totum hominem. Pedemum ea antea vix apparet,

eum qui tali imperio praeditus est (s. homo aut s. curia) habere ad civitatem, rationem non capitis sed animae. Nam anima est, per quam homo habet voluntatem, h. e. potest velle et velle.

Ita per eum qui summum habet imperium et non abster, voluntatem habet et potest velle et velle civitas. Cum capite conferendus potius est ceteris consiliariis s. consiliariis unus cupis solius consilii (si abrogis solius), is qui habet summum imperium in regenda civitate, in rebus maximi momenti utilis.

Capitis enim officium consulere est, sicut animal imperare.

Matra ut mori legi obtemperat:

§ 20 fin. civis enim unusquisque cum unusquisque pariter, ut dicit, ego jura meam transfero in hunc, ut de tuum transferas in eundem. Habet jura quod unusquisque habet utendi virtus sua ad proprium beneficium, totum translatum est in aliquem dominum vel consilium ad beneficium commune. Haec obtemperantibus partibus, quibus singulis singuli obligantur, et jura donationis, quam ratam habere obligantur imperanti, duplici obligatione eorum munus imperium, ea quae est ad oboves et ea quae est ad imperantem. Non ergo oves quotiungue fuerint, sine consensu etiam ipsius imperantis, eum spoliare imperio jure possunt.

W not. III wykazuje się bytło krzyżowe bytów między
państwami: demokracją, arystokracją i monarchią;
także ustrój oligarchiczny, tyranię i arystokrację, tyranię
i monarchię, a anachizy nie ustrój wcale państwa
tyrany. Tęż są między te nie mają, między bytów
miejscami, żeby m. p. w państwie państwie nominacja
urzędniczą i prawo wojny należały do króla, sądy
do magnatów, pryncypalność podatków do ludu,
a ustrój państwa do arystokracji; fieri
hujusmodi imperii summi divisionem non posse,
satis demonstratum est capite praecedente.

Wykazujemy są w § 5-10 int. w jaki sposób po-
wstała wojna, demokracja i arystokracja, przeszedł
w § 11 do monarchii. Ut aristocrata ita quoque
monarchia a potestate populi derivatur, si jura
sua, h. e. suam imperium, in unum hominem
transferentis. Hic quoque intelligenda est,
unam certam hominem, nomen vel alia nota
a ceteris omnibus designandam proponi, atque
in eam jura omne populi pluralitate suffragiorum
transferri, ita ut quidquid potuerat populus,
antequam eligeretur, id omne postea jura possit
facere electus. Quod iam factum est, populus
non amplius est persona una, sed dissoluta
multitudo, quippe quae una erat virtute
tantum summi imperii, quod iam a se in
hunc transferunt.

§ 12. Neque ergo monarcha ullis se pactis unquam
ob receptum imperium obstringit. Peripit enim
imperium a populo, sed ut proxime supra
ostensum est, populus statim atque id factum
est, persona esse desinit, perente autem
persona, perit omnis et personam obligatio.

72.
Pactum usqueque propter hoc et per quodlibet potest esse
civitas instituta, utroque ergo civitas naturalis
et acquisita, utroque me subdistinguitur ad augmen-
tum vel diminutionem, quoniam namque augmentum
et diminutionem. Quare hoc
lex, hoc et in eo iudicio potest per se
et sic ut me iudicet.

Cap. VIII. De jure dominorum in servos.

§ 1. med. Regem enim esse nihil aliud est
quam dominum habere in personas multas,
atque adeo familiam magnam, regnum; et re-
gram parvum familiam est.

Cap. IX. De jure parentum in liberos et
de regno patrimoniali.

§ 7. — manifestum est, non minus liberos
illis esse subiectos a quibus aluntur et edu-
cantur, quam servi dominis vel subditi illi
qui summam habet imperium in civitate, regem
posse parentem, quoniam in eis potestate est,
sed in jure esse.

Polonice microlochia, est approximatione, quod
satis est et per se potest.

§ 9. med. non igitur reperio quid sit, de quo vel
servus quicquam conuenit ponit eo nomine,
quod libertate careat, nisi miseris sit, ita
existere se ipse sibi noceat, et vitam, quam
bellis vel infortunio vel demum inertia sua
amiserat, una cum omnibus alimentis
et omnibus rebus ad vitam et sanitatem
necessariis, ea lege recipere ut regatur.

Propter testamentum summa meo usque
§ 12, namque per igitur meo pariter meo
procedat more.

§ 13: Quod unum quis testamentum trans-
ferre in alium potest, id eodem jure

- § 12. ponieważ w takowych rzeczach jest faktyczny
 § 13. ponieważ przez nie powstaje stan alegacji względem
 kmiślanom;
 § 14. ponieważ w nich nie ma nic dobrego; leżą
 § 15. Względnie do nieograniczonej natury ich, i
 demokracji, ponieważ każdy z nich ma przed
 sobą przyszłość.
 § 16. W porównaniu z tem, w którym, zgodnie
 z matrymonijem kula, są, matry, domy, i nacje
 są postawione.
 § 17. Za utratę kół: przemiana utraty nie-
 ograniczonej, jako utraty dźwięku i obojętnej.
 § 18. Postrzeżenie, że ponieważ do konserwacji
 mojej subiektywnie noszę się, albowiem człowiekowi
 konwulsji konieczna jest, optymalna kondycja
 ich subiektywna, czego interes, ut salvi et
 sani sumus. Albowiem hoc fit, quando im-
 perantis hereditas sumus; unusquisque
 enim sponte sua hereditatem suam con-
 servare studet. Sunt autem res non
 fundi et pecuniae, sed corpora et animi
 vegeti, principum divitiae: id quod facile
 concedatur ab iis qui animas vertunt, quam
 magnis pecuniis parvum civitatum domi-
 nia aestimantur et quanto facilius homines
 pecuniam quam pecunia homines acquirunt.
 Neque exemplum facile occurrat subditi ali-
 cuius a principe suo, vile vel bonis, sine
 culpa propria, per eorum licentiam impe-
 ni spolati.
 § 19. Haec namque facta est comparatio inter
 statum monarchicum et popularem; de ari-

stabilitas tantum est. De hac, ea iis quae de illis
dicta sunt, videtur concludi posse, quae haereditaria
est et quae contenta magistratuum electione, de-
liberationes ad paucos, et maxime idoneos trans-
mittit, et simpliciter quae monarchiarum regimen
maxime, populi minime imitatur, eam civitas
singulis et meliorem, ceteris et diuturnius
esse.

Thomae Hobbesij Opera politica

Rozd. XI post offerre magis piame in, potius
dragonyh teoga, entora

Rozd. XII de causis internis civitatem dissolvendis.

“ XIII de officiis eorum qui suam imperium
administrent.

“ XIV de legibus et precibus

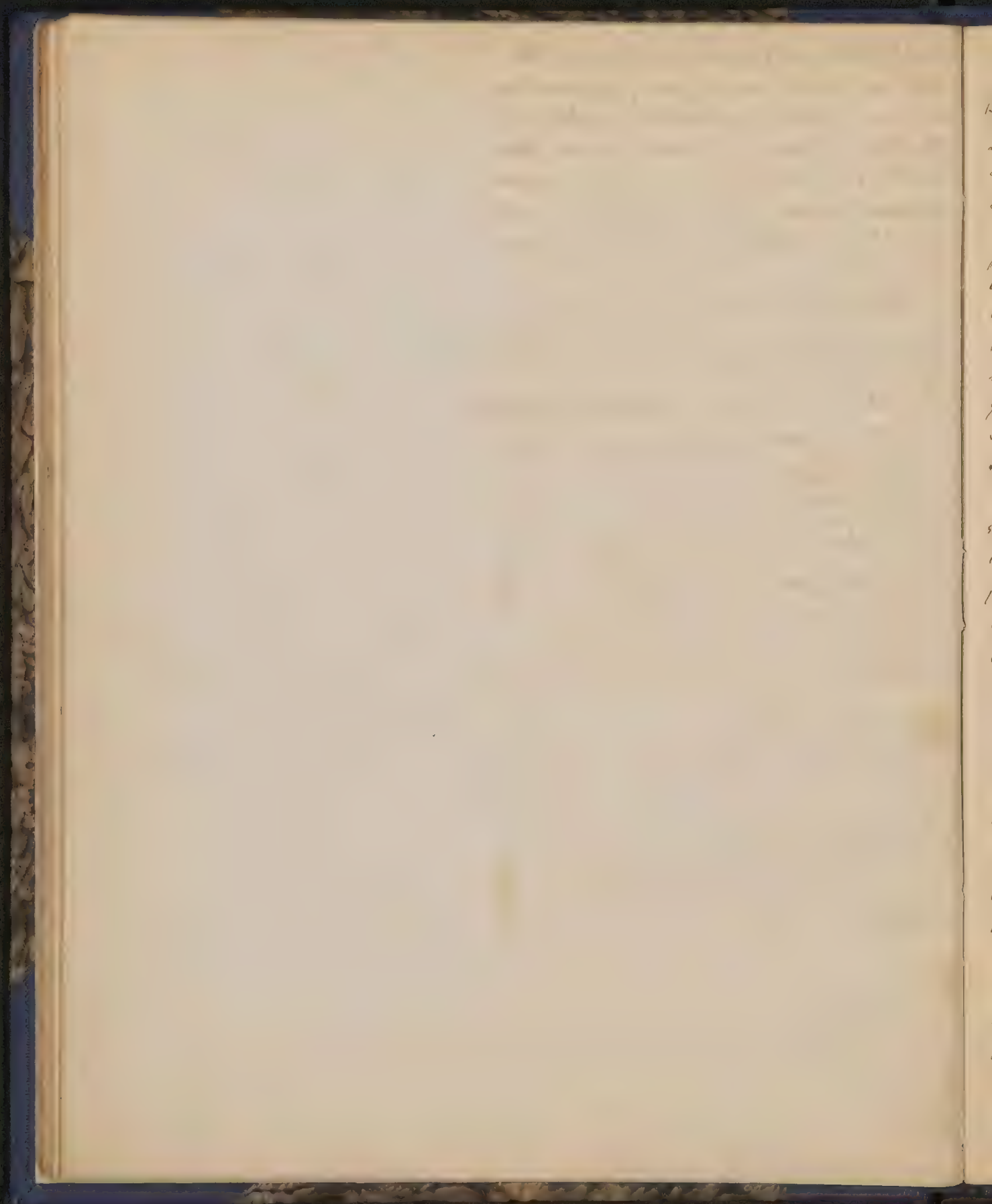
Invenit autem pericula reliqua

“ XV de regno de per naturam

“ XVI de regno de per pactum vetus.

“ XVII “ “ “ “ novum

“ XVIII de necessitatibus ad interitum in re-
gnum coelorum.



Teżeli na bok odwrócić Kwestję teol. : to jest filozofia
nick: ar : Kwestję zaś Ktoś bęz sporn, quod nri ten porokija
tury naturalne perogudy u zwoim wrozju

1) On wdzpi iż p przynajm dytonanego frasezu i wrozja
iż nriod pizidyk walle obu arlot wbi pzeirinyth.

2) p wale następnje panowanie ogolne ^{wzrosty} ~~zwoim~~ przyszedłj.

3) wkoła u pzeirny cyro puzpizjone na zwoi iż pzdni
zuzpizje zwoj, wrozke a puzpizjone jej stęje iż sziennu
acholastyku.

Pzyczna cyroka zwoimj nam pzo, jest, ona Kozny dę
u opitio Abellarda.

3. Pozycyna pzanio

Nazwiat dwa komentare do wtrodniozi porfiruwarowj :
pzeirny Koztary u karlatio dyalogu. B. pzanianj ^{galembos!} ~~zwoim~~
u nri uł pzanio Koztarym. u do wozpizjio i ~~zwoim~~ ^{familia}.

1^o uż wtręja same pzeir iż lub uż wtręja u wrozje

2^o uż wtręja wtręja lub ber wtręja

3^o uż wtręja wtręja u pzeirniost puzpizjone
lub u wtręja u wtręja.

Te same pzanio wrozja takie do turek inqly pzeir
wrozpizjone u u wtręja : Porfir : do wrozj, wtręja wtręja
i puzpizjone i wtręja u wtręja u wtręja u wtręja
~~u wtręja u wtręja~~ uż pzeir pzeir, albowiem ber nri u
wtręja u wtręja :

opp. ed. Basil - 1570. p. 8 : scienda enim sunt utrum
vere sint, nec esset de his disputatio consideratioque
si non sint. Sed si verum veritatem atque integritatem
perpendas, non est dubium quin vere sint. Nam cum
res quales quae vere sunt, sine his quinque esse non
possent, haec ipsae quinque res vere intellegendas esse
non dubites. Sunt autem in rebus omnibus conglutinatae
et quodam modo conjunctae atque compactae. Cum enim
Aristoteles de primis decem nominibus genera rerum
significantiibus disputaret, vel eorum differentias
propinque colligeret et principaliter de accidentibus

[illegible]

wspomnianych 'pojęć', o uem Kwesty by' może nie może.
Lekt nieetyczne nieporozumienie wroty na potę, albo uem
zapatrójac się na sprawę, osami Bōczusa brucha popaś
albo w realiam przesadzony albo w jedrostrony nominalizacji.

W pierwszym wsc Komentaria Bō: przesadza realiam
Platona i Aleksandryzacji, a niedorenie wryj mianami
przypisuje Anglot: i Gofir: - W drugim Komentarii
wygłasza zdanie wryj pierwszemu przeciwnie.

Gyp. p. 54. Omne quod commune est uno tempore
pluribus, id in se unum esse non poterit. Multorum
enim est quod commune est, praesertim cum una
atque eadem res in multis uno tempore tota sit.
Quantaecumque enim sunt species, in omnibus generis
unum est, non quod de eo singulae species quasi
partes aliquas carpant, sed singulae uno tempore
totum genus habeant: quo fit ut totum genus
in pluribus singulis uno tempore positum, unum
esse non possit. Neque enim fieri poterit ut, cum
in pluribus totum uno sit tempore, in semetipso
sit unum numerus. Quod si ita est, unus
quidam genus esse non poterit, quo fit ut
omnis nihil sit; omne enim quod est, idcirco
est quia unum est. Et de specie idem convenit dici.

Bō: w tym Koment: wprawie i gatunki narzyna
nasze uniwersalia, z greck: τὰ καθ' ἑαυτὴν - kōm
to wyraz przez scholasty: ogólnie przystępn postać
Sam wyraz nie dotyczyć się o Kwesty, ale leży od ich
arkot mógł by' wywarz.

O tych uniwersaliach Kwesty wsc Bō: jak niedrocliny,
nie uem istnieją, istnieć. ~~odpowiedź~~ samodzielną, naukową,
wryj 1^o wygłosz o jest, jest konieczne i jidnem; wpraw
iż to ogólny kilka przedmiotom, nie mapę x solis
jednolite, zatem by' nie jest. (Argument wryja jui
przez Anglot. w metafizyce przesadza w tym samym spone,
i wygłosz Bō: ai do XIII w. Argument ten wryja
był wywarz. -

2^o jęchli wpraz nię pot jęchga, moia by o nię pęchga
 nię pot wcloraki i pę jęchga tak i jęchga. Ale wcloraki
 wclorakię wpraz potneba by pęchga wpraz wclorakię
 pot kłóć by jęchga jęchga, i ten raz pot wpraz i jęchga
 co jęchga wclorakię.

Opp. 16. Quod si est quidem genus ac species,
 sed multiplex, neque unum numero, non erit ulli-
 mum genus, sed habebit aliud super se positum
 genus, quod illam multiplicitatem unius sui co-
 minis vocabulo concludat. Ut eam flora anima-
 lia, quoniam habeat quiddam simile, eadem tamen
 non mat, et diviso eorum genera perquirat:
 ita quoque quoniam genus quod in plantis est
 atque ides multiplex, habet in similitudinem
 quod genus est, non est vero unum quoniam in
 plantis est: ejus generis quoque genus aliud
 quaerendum est, in quoque fuerit inventum eadem
 ratione quae superius dicta est, rursus genus
 tertium investigatur; itaque in infinitum
 ratio procedat necesse est, cum nullius disci-
 plinae terminus occurrat.

Argumentum propositum. Itaque Bō: jęchga
 nięchga wpraz by pęchga jęchga.

Universat, nięchga nięchga nięchga nięchga
 nięchga nięchga nięchga nięchga, nięchga nięchga
 nięchga.

Potane universalis.

Opp. 56: Cum genera et species cogitantur, tunc
 ea singulis in quibus sunt eorum similitudo colli-
 gitur, ut ex singulis hominibus inter se discrimi-
 natis humanitatis similitudo; quae similitudo
 cogitata animo, veram tunc perspicitur species,
 quorum specierum rursus diversarum consi-
 derate similitudo, quae nunc in ipsis specieribus
 aut in eorum individuis esse non potest, efficitur
 genus.

H: Cogitatur vero universalis nihilque aliud species
esse putanda est nisi cogitatio collecta ex individuum
dissimilium numero substantiali similitudine, genus
vero cogitatio collecta ex specierum similitudine.

H: Haec similitudo cum in singulis est, fit sen-
sibilis; cum in universalibus, fit intelligibilis, eodemque
modo, cum sensibilis est in singulis permanet,
cum intelligitur, fit universalis. Insubstant autem in
sensibilibus, intelligitur autem praeter corpora.

H: singularitati et universalitati eam quidem
substantiam (predicantem) est, sed alio modo universale est
cum cogitatur, alio singulare cum sentitur.

Ostatum konkluge Bo: co do trach potan' okanangh
purer. Porfir:

1^o Pod pojé i' gataniki pod jednim względem istnieją
same prae se, i' w sobie, pod drugim względem tylko
w innych istnieją.

2^o One są bez ciała, ale istnieją tylko w ciele, nie w sobie.
określają i' myślowo.

3^o Choćby tylko w predmocie myślowym istnieją
można je porównać w odwołaniu do tego predmotu
tego nie określają, i' istnieją, same prae se.

H: Genera et species subsistant quidem alio modo,
intelliguntur vero alio modo: et sunt incorporea,
sed sensibilitas puncta subsistant in sensibilibus;
intelliguntur vero praeter corpora ut per secretissima
subsistentia, ac non in aliis esse suum habentia.

O przewidywaniu i' w sobie porada:

H: Noto genera et species utraque non modo intelli-
guntur universaliter, verum etiam esse atque praeter corpora
subsistere putat; Aristoteles vero intelli-
gitur incorporea atque universaliter, sed subsistere in sen-
sibilibus putat.

San' rademum r' n'it' aut dajé porównano:

H: Quomodo dixerunt sententias apertum non dedit;
alioquin enim est photophaea. Hic vero non studium
Aristotelis sententiam edocuit, immo, non quod

Bo: a co do interpretargi, Babas nē dat glosy, leu
zapetay koment: dōi dāzi, tymazay zay parue Bō:

3^o Nē tykay arjoras koment: Bō: do lejnego proraminiē
Arjetot: leu nē Bō: arhodpit na wclky poragly, i^o
nē tykay do Arjetot: leu i^o do cūgo wclky koment:

4^o formay reanetona tykay parue Bō: nē wclky zay
wclky ad parue podobnych Abelarda a XII w. co pnamaria
na wclky pnamaria tykay zay wclky wclky ad parue dōi dāzi:

5^o W H. H. nē wclky de pame paroty w w. XII, wclky
zay parue Bō:

Koment: Babas do Porfir: pnamaria zay:

Intentio Porphyrii est in hoc opere faciem intellectum
ad praedicamenta praeparare, tractando de quinque
rebus vel uerbis, genere subiecto, specie, differentia,
proprio et accidente, quoniam cognitio ualeat ad praedi-
camentorum cognitionem.

Stuam, utro potest dici singulis Babas nē wclky
pnamaria nē wclky wclky pnamaria W Babas tota koment:
dōi dāzi, zay zay pnamaria dōi dāzi nē wclky pnamaria,
pnamaria pnamaria pnamaria, zay Porfir: nē wclky nē wclky pnamaria
pnamaria, na dōi dāzi, i^o nē wclky. Obo w nē wclky Babas o
ty wclky:

Cousin, fragm. philosoph. II, p. 86. — manuscrit de Saint-
Germain 1070 f. 86 recto, vol. I.

Quoniam tamen sententia est Porphyrii intentionem
finire in hoc opere non de quinque rebus sed de quinque
uerbis tractare, id est Porphyrium intendere naturam
generis ostendere, generis duo in uerbum designationem
accepti. Dicitur etiam, quod si Porphyrius in designatione
uerm tractat de genere et de ceteris, non bene diffinit:
genus est quod praedicatur etc.; res enim non praedi-
catur; quod hoc uerbo probatur: si res praedicatur,
res dicitur; si res dicitur, res enumeratur; si res enu-
meratur, res profertur. Sed res profertur non potest. Nihil
enim profertur nisi uox neque enim aliud est

prolatio quam aeris plectro linguae percussio; aeris autem
 plectro linguae percussio nihil aliud est quam vox. Et
 igitur Porphyrius de genere in rerum designatione tracta-
 ret, male generis differentiationem deduxit dicendo: si
 genus est quod praedicitur etc. cum genus in rerum
 designatione exceptum nomenclaturus praedicator. Eius
 igitur intentionem dicitur esse de genere, non in rerum
 sed in rerum designatione tractare. Adhuc alia
 ratio cur Porphyrius tractet de genere accepto non
 in rerum sed in rerum designatione. Cum enim
 tractatus iste introductorius sit ad Aristotelis
 categorias, et Aristoteles in Categoriis de vocibus
 principaliter agere intendat, conveniens non erant
 esset de rebus agere qui ad librum de vocibus
 principaliter tractare intendebat. Praeterea
 et Boethii auctoritate in primo operis categorias
 commento confirmatur genera et operis voces si-
 gnificare. dicit enim illa nomina nomen esse, quod
 si voces non significarent, nullo modo nomina nomen
 esse possent.

O praemissae rei utroque nomenclaturae

Idem: non tamen genus in rerum designatione
 recipi posse negant; dicit enim Boethius in
 libro divisionum generis divisionem esse ad naturam
 id est ad res; per quod demonstratur Boethius non
 in rerum sed in rerum designatione genus recipi.

Ex praedictis; obremotioni per se. Praeterea: nomenclaturae
 o praemissae rei, Tatumque nomenclaturae, per se de rei nomenclaturae
 per se de rei nomenclaturae, per se de rei nomenclaturae
 per se de rei nomenclaturae, per se de rei nomenclaturae

It. fol. 87 verso c. 1. (Lonsin I. p. 88) Nihil aliud
 est genus quam substantialis similitudo ex diversis
 speciebus in cognitione collecta. —

Nisi: Alio namque modo universalis est (in substantia
 eadem) cum cognitur, alio singularis cum sentitur.

hic innuit nobis Boëtius quod eadem res individuum
et species et genus est, et non esse universalis individui
quasi quiddam diversam ut quidam dicunt, vellet
querere nihil esse quam genus informatum, et indi-
viduum nihil aliud esse quam speciem informatam. Alteri
autem non diceretur universalitas et singularitas
eodem subiecto accidere. Si ita determinatis, ut dicit
Boëtius, inpraedita quaestio soluta est.

Propter hoc adducitur: o Platone postquam dicitur Boëtius:

Hic enim, ut dicitur Boëtius: sententia est Aristotelis.
Nemo vero genera et species non tantummodo intelligi
universalia sed etiam praeter individua subsistere po-
tuit. Quorum, ut ipse dicitur, Boëtius in commentis
sententias distinguere soluit etc.

Kontynowacy te daję nam, jakuś obacz o stanie dra-
matyki w szkole u Tourny, którzy przewodzącyt Alcin
i gdzie się wychował Raban i również o szkole u Fulda,
która dirigował Raban, na tem notat anachronizm
nagminam.

5. Lectio beheimenensis a. 1184.

W 1184. Kontynowano te same studia, czego dowodem
mają wyprawy dalsze: Gerberga (później Lohengrin E.) napisana
ok. 1184. o tuncu piewej, która cerarz ~~z~~
lart u Porfir: Przeważa się i piewej owa mniemana i roz-
wiazanie lekowej uctawozaj się trake, de uctawozajja,
zajęta ogohe i jasiem piewozowano studia dal:

Wiczej piewozkow dwiniej nie ma, dopiero bism
obrazkowany man: z Saint-Germain, no 613 który
uclodpit se piewozaj, i inem manno: tegor piewozaj
dwiniej jid no. 1184 (Bibliothèque royale). W dwinem
by manno: obacz uctawozaj piewozaj piewozaj się
Fides dwinem Porfir: wypraj z katej: piewozaj
i linguist: i interpretacja Arzet: z glosami na
bism i miewej dwinem, bez namowu autora. Linički
lektat Boëtius: glosy lekoi se miewej z wypraj.

L'âme berinienneg ne vini n'e mele d'ho: i' Ba:
varem b'ko je prentiga.

Sol. 16 recto: Genera et species, id est universale et
singulare, unum quidem subiectum habent. Subsistant
vero aliis modis, intelliguntur aliis. Et sunt incorporalia,
et sensibilibus puncta subsistant insensibilibus, et
tunc est singulare; intelliguntur ut ipsae substantiae
ut non in aliis esse suam habentia, et tunc est univer-
sale. Sed Plato genera et species non modo intelligi
universalia, verum etiam esse atque praeter corpora
subsistere potest.

Prehodprai pai do brech p'p'ar, K'ore p'p'osa p'p'
blem Porfirij ad p'p'osa na 1^o p'p'ar.

It: Illud quidem arvo subsistant. Prima quaestio
est utrum genera et species vere sint. Sed sciendum
est quod non esset disputatio de eis si non vere
subsisterent; nam res omnes quae vere sunt, sine
eis non esse possunt.

Na drapa v'p'p'osa d'p'p'ar n'e Ba:

An corporalia ista sint an incorporalia. Quod
duobus modis accipitur. Nam genus si in eo quod
genus sit, non quod res natura constat consideratur,
semper incorporale est; verbi gratia, si substantia
non consideratur in eo quod substantia est, sed in
eo quod sub se species habet, incorporale est.
Item si species quae est homo consideratur
solummodo in eo quod sub genere est, est in-
corporalis et ipsa; eodem modo et differentia
quadrupes non respicitur quod sit quadrupes
differentia, sed unde a bipede differt, ac per
hoc et ipsa incorporalis est. Similiter de ceteris
accipendum est.

Na brech m'ic, d'p'p'ar v'p'p'osa:

Expositio (conceptionis)
Anima (homo) incorporalis factis genere fit quod
et praeter corpora separatum esse posuit et corpo-
ribusungi patitur, ut anima, sed ita est, si cor-
poribus puncta fuerint, inseparabilia sunt a

corporibus neque ab incorporabilibus separantur, et utraque
in se contineant potestates. Nam si corporalitas jungatur,
talis erit qualis illa prima versus terminos incorpo-
rabilis quae namquam discedit a corpore. Si vero
incorporabilis, talis erit qualis est animus qui cum
gram corpori copulatur. Hinc de Porphyrio tacere
possitetur.

Primum domadumque ad herimianum, si. v. ego
cras in meumque meum "dico platonem in Bischof
Ba: tunc amplius problem Porphyrio:

Si qui genus et speciem incorporabilis solummodo
dicunt, hoc probare videntur Porphyrio ipsius sententia,
qui, veluti iam probato quod incorporea sunt,
ita ait: et utrum separata a suis sensibilibus sunt.
Quod et si haec aliquando corporalia existissent, abso-
lutum esset quaerere utrum separata essent a sensibi-
libus, an prae se sensibilibus ipse sunt corpora.

Atque porphyrio nematopelous in porphyrio a semisam
rat:

Termini cum sint semper omnia corpora quorum termini
sunt, incorporei tamen intelliguntur, sicut est epiphania,
et haec prima incorporabilis, primus transitus a
corporibus ad incorporea. Hinc ergo incorporabilis
animatus generis et speciei incorporabilis. Nam
verbi gratia, animal et homo, licet per se intellecta
incorporabilia sunt, in ind. videtur tamen, quibus substant
corporalia sunt.

Isotemaph Konklage herimianum ta sama, Kloria
Ba: qui praeferat ad Bō:

Genus est cogitatio collecta ex singularium
similitudine specierum.

Spūs dicitur nūquā maiorem, & Kloria praeferatque
preservatis potestibus; ne nūquā sit per se obsequium
erit, dicitur "si" si praeferat obsequium a se obsequium
Kloria nūquā sit, ne potestatem nūquā sit
de seologā in potestatem.

6. Teorya Rowelina.

W starej kronice, pomaďajrej dzieje Franciszki od Krolas Roberta ar. do imieni Filipa I, czytamy co nasdepujacy:
 In dialectica li possentes existebant se priores: Jo-
 annes, qui eandem artem sophistram vocalem esse
 discebat; Robertus Parisiencis, Rowelinus Compen-
 diensis, Arnulfus Laudunensis. Li Joannis fuerunt
 sectatores, qui etiam quam plures habuerunt audi-
 tores. (Pontanensis u. Du Boulay cr. Boulaens, histor.
 univ. parisi. I. p. 443.)

O Janie vraga nie mie mieny, polubow byt leharrem
 przybowanym krola Henryka I, podobajacy p. Chartres
 i miat przydomek gluskiego "Lardus". Owa nomina-
 lina mienimy nazwi Rowelina. Gdzie on byt tytko
 rozpraszal mienianie: Oo: i Pa: nie byt by poro-
 nit usagi nader; i byty pomaďajrej tytko ukolnych dia-
 lectyko. Smialo iego ulepiajacy, przyponiajacy
 Owa p. XIV w. obgrywajacy sie w troch. wryach:

- 1° u filozofu utworzy nominalizm;
- 2° nominalizm pasci orat do teologu, mianowicie do
 dogmatu o Trójcy sw. pasci pasci nazad, dierzajacy
 swa.
- 3° u polityce pasci notajacy kowidna, de kowid
 ię nadawajacy.

Nazwa Rowelina namy tytko p. refutacyi ię
 pasci notajacy — przyty do pasci cokolwiek inia
 e manualis: z Saint-Victor u. biblioteki royale
 n° 844, kowid pasci notajacy Cousin.

Kowid notajacy dajacy Otton p. Frey singen,
 wimowacy Abelardowi: de gati Fidenri I. c. 42:
 Kowid dajacy (u. Abelardowi) primum pasci notajacy
 Rowelinum quemdam, ię primas mortis temporis
 in logora sententiam vocum instituit. —
 Jan p. Salisbury mien ię dajacy nie pasci o mien
 Metalog: II. 14. Alios ergo concisat in vocibus, licet

hac opinio cum Roscelinis suo fere omnino jam eva-
nerit.

Tenax, polygamicus vii, 12. Fuerunt et qui voces ipsas
genera dixerant et species, sed eorum iam explorata sen-
tentia est, et facile cum autore ius evanuit.

Item many reputations in. *Arachnes*: *De fide trinitatis*
 1. incarnatione verbi, contra blasphemias Roswellii.

La. Baselma mój teologizmie nie filozofizmie sprang bronić,
ubolewa nad niego drwić, filozofia, która podkopuje wielki
prawdy chrześcijaństwa. Powstaje na tych dialektycznych kół, monacho:

*Hic utique nostrum temporis dialectici, imo dialectice
haeretici, qui non nisi flatum vocis putant esse
universales substantias. — i dotage :*

qui colorem non aliud querat intelligere quam corpus;
 nec sapientiam hominis aliud quam animam. Idem.

the common quippe animabus satis, quae et princeps et
iudex omnium debet esse quae sunt in homine, sui est
in imaginatibus corporalibus obvolata ut ea eis
se non possit evolvere, nec ab ipsis ea quae ipsa
sola et pura contemplan debet, valeat discernere.
Dalej:

Qualis:
 Qui enim nonnulli intelligit quomodo plures homines
 in specie sint boni anni, qualiter in illa secretissima
 natura comprehendit quomodo plures personae, quarum
 singula quaelque est perfectus deus, sicut deus unus?
 Et omnia haec...

Et cuius mens obcura est ad discernendum inter equum
num et colorem ejus, qualiter discernat inter unum
Deum et plures relativas & denique qui non potest
intelligere aliud esse hominem, nisi individuum, nulla
tenus intelliget hominem nisi humanam personam.

to jest mejo wynika, że

10. Prost bytvo jednotkou pozpívávat realnoú, vzájemně
po na všem, ale uzavřít se na citnější, bytvo na prvním stadiu;
20. Prost bytvo jednotkou pozpívávat realnoú, vzájemně

2^o mie tytuła uniwersalną necessaryte istnienia odmasiat, bur

īpašībām, īpaši a-p. kološ mājās tyloš uzturēti vāle
īpašībās kološanām -

92.
Hypocritae to inie amicis, facere pmo puzpuzwane, pibet
iucurion edicendum by obnoit i puzpuzmiej Abelardo
m n lirie do lirkaya paryskiego ponada: Lic nout
pseud-dialecticus, ita et pseudo-christianus, cum in dis-
serta sua nullam rem parles habere aestimat, ita
divinam paginam impudenter pervertit, ut eo loco
quo dicitur dominus partem pueri comedisse, partem
hupis vocis, quae est pueri, non partem rei intelligere
vogatur.

Do tych puzpuztch madowm puzpuztch nowe puzko-
piama m. Wiktora Pizkopium den 'drinij' n° 848
n bitt. cesar: puzchodpi z opactura m. Wiktora i suta
m z dacti uspi: puzmra puzpuzmra listami roingch
puzpuzm, druga od f. 117 recto — f. 202 verso obej-
maje roine puzpuz logrone Abelarda

1° Scryta super praeramenta Aristotelis od f. 117.
her ponadku, komentare do Kategorji od 3 m.
angbat.

2° de mori signifiandi od f. 127 — dalay 129
puzmraz, komentare nad interpretarja.

3° Od f. 132 verso Petri Abaelardi Palatini Peri-
paleitici Analyticorum puzmra puzmas
od f. 137. secundu — od 143 tertius. Iny
knigi ke stanowia dalay ngy puzdem nymienio-
nab — od f. 149 verso

4° Petri Abaelardi Palatini Peripaleitici Topi-
corum puzmas. — n oitay puzmra z kuzpuz
puzpuzmra, pib i de mieday robz —
od f. 183 recto

5° Petri ab. analyticorum puzmra puzmas
n od f. 189 secundu, narinie

6° od f. 191 Petri ab. — de divisionibus a od

7° f. 199 Eysden de diffinitionibus an de 202 recto
naren Konien mawstir:

Tam nra pouda Abel: fol. 199. de diff: fuit autem, nemini,
magistri nostri Roscelini tam insana sententia, ut nullam
rem partibus constare vellet; sed sicut solis vultus species,
ita et partes adinbelat.

Prior deq. poudat nam tunc Abel: lexi argumenta,
meo naufragio:

Si quis autem rem illam quae domus est, rebus aliis,
pariete sulcat et fundamento constare doceret, tali
ipsum argumentatione impugnabat: si res illa quae
est paries: rei illius quae domus est, pars sit, cum
ipse domus nihil aliud sit quam ipse paries et lectum
et fundamentum, profecto paries sui ipsius et ceterorum
pars erit. At vero quomodo sui ipsius pars fuerit?

Augustinus: omnis pars naturaliter prius est suo toto.

Quomodo autem partes prior se et aliis docet, cum
se nullo modo prior sit.

Le universalis ex huius projectione abstracti: puer vocem
attentionem, qui vocem in IX: X. et. et. de mienaria,
pale by huius stonami by, huius pedes potestela by
kron, kroti dea Ross: molit. ^{Popij: qui mori o s. stonam, ale huius o p. r. a} _{est to konsektoranga}
nova, krotij u stonij d. v. n. n. n. n. - Wicelka valla:

Sic. nova mto de nova partio aut de tes byz. pouda:

Paganus defendunt legem suam, iudei defendunt
legem suam, christiani et non christiani debemus defendere
fidei nostrae (rechovane. Anselm: de fide tria.)

Puer defendere vocantur "supplicii" ale p. o. n. e.
supplicia p. o. n. e. d. t. u. e. byz. b. n. p. o. n. e. l. o. v. e. ^{Legis}
t. o. n. e. byz. u. o. z. g. o. d. n. e. u. n. a. r. a. u. p. o. n. e. u. - co de dogmate
deq. n. e. n. y. p. u. n. e. b. y. m. e. j. u. a. u. k. o. n. g. r. a. p. o. n. i. j.
u. n. i. o. n. e. p. o. n. e. u. t. y. n. g. m. o. r. e. d. t. a. n. e. t. o. n. e. p. o. n. e.:

1^o m. e. j. u. a. u. r. e. u. n. g. r. a. p. o. n. e. u. i. u. l. i. n. e. n. e. j. a. n. e. g. o. s. ^{Tunc de p. o. n. e.}
r. e. l. u. a. u. i. d. e. ^{Flam. enim inde quaestiones Roscelinus}
de Compendio movet. Si tres personae sunt una
tantum res et non sunt tres res per se, sicut

tres angeli aut tres animal, ita tamen ut voluntate
et potentia omnia sint idem; ergo Pater et Spiritus
Sanctus cum Filio incarnatus est. (Contra I. 105)

Wielomocny list ten, m. Anselm: wielomocny opat w Bz.
nap: do Fulkona, bisk: w Beauvais: Audis...
quia Bouclinius clericus docuit in des tres personas
esse tres res ad invicem separatas, sicut sunt
tres angeli, ita tamen ut una sit voluntas et
potestas; aut Patrem et Spiritum Sanctum
esse incarnatum et tres deos vere posse dici, si
vults admitteret. (Epistol. lib. II. epist. 41. —
Irenei magis: de fide unitatis:

Si in des tres personae sunt una tantum res,
et non sunt tres res, unaquaeque per se sepa-
rationem, sicut tres angeli aut tres animal, ita
tamen ut voluntate et potentia omnia sint
idem, ergo Pater et Spiritus Sanctus cum Filio
incarnatus est.

Novi viri: moie in Bretagne, provincj canonici
in Compiègne, quia praeceptoribus regitatis suos
sanctos, stantem portat quod subit in Loissans
1092 (lib 1093) L. rari christi nactus suos pastores
porro, Lanfrancus in Anselmo s. de qd ten de
naji is me poverat, odrotat — a Anselmo: doctore:
audiri praefatae novitatis autorem dicere
et non ob aliud obsequium nisi quod dicebat quod
a populo interfecti timebat. (de fide ten.)

Quid de potestate, muria viri de Anglii
haerens... ecclesie punita, punita Abel: opp.
534: 535 — poverat me poverat is, len za
noyem pdanem obstarat — in via perseverantem
sententia (Ansel: l. l.) : potestate is reg-
gnavat. Wkdy to s. Anselm a opactra Bz.

47
pauziering na anglikanjskih Cantuarij generis niema
napi: de file similitudo.

Ami davorjare potepianci ani nove otkarjeni puen-
inego anglikanjske ni vstajatelj Rost: u novatorskim
zapredje. Zavežit stan duhovny. shovaloni knužij
u anglii nedvija bantpo melle, i micle netyrniše lab
rony, a drieri svoje umennosti u knižele i prostetika
svoja plevati sa se beneficie. Rou: pueri dena ni-
majoni nylapit. Thibault 2^e Hamps, fran: usary
u Oxfordie, skenat u obone duchovništva i parovat
sam tyz oporoben argumenta Rou:

Novellus Compendioso magister Theobaldus Hampsenis
magister Oxfordie: Non plus sapere quam oportet,
sed sapere ad sobrietatem.

Rou: invenpit:

1^o je drieri duchovny, proročane po se mestyen'itien
u exleges, i po nistuarie uogleduiane byzaga, pred
kui, u tak han'bravogo poyatka ni majis.

2^o drieri byzaga drieri marie upravljaj i sh greshq,
ale ni poverie u sh stann

3^o ni popynani u sh do stann duchovne, moraly
vatem pporuceni sapobredje.

(Kodrii p'oinij na sob: u Clermont postanovit, iely
drieri taryk byzaga na dyspensu, popynovat do stann
duhovne)

Duchovništvo ang: volata pueitadovos' Rou: ni sposob
i n' oduševit, braky franca ledro p igriem miedt
u byzagan poyovit. Ab utroque regno in quo
conversatus est, tam Anglorum sobriet quam Fran-
corum, cum summo dedecore capulus est... ut ad
regis anglori impetram ab Anglii turpiter impendat
epi contumacia ut aperta et via tum cum vita evasit
(Abell. opp. 66.) W knižele svojin miziat novoru
poyatovani i byzaga byt, ani godovni kanonika ni

46
adpaskat. Et in ipsa, cuius pudore canonici devotas,
beati Martini ecclesiam, nunquam, ut ajunt, a canonici
verberatis, more solito arraverit (Abell. ibid.)

Wtedy Rost: paskany idat us do Brevelebrze
Yves, biskupa w Chartres i ponaq go (przypie
do wojny dieceazy. Ale reputacya Rost: paskat,
byta ostasiosa, i w Yves na faworze padly ^{warane} (tut
mial. List biskupa paskat ig: boi us sam
ostasna stare, ^{idzy, ta} ~~ktora~~ by mawaka nie poradzta gily
Rost: naj wst wojny opresi, ^{idzy, ta} ~~ktora~~ by mawaka nie poradzta gily
bycie Rost: do Chartres moglo by wywodzi goral
canonici, i wst et audito nomine tuo et
pristina conversatione tua, more meo solito, ad
lapides convolarent et lapidum aggere prae-
focarent. Treuta uny, re medpravitine wyto
go ^{magistru} ~~beneficiu~~ i si se afflicto et rebas
tuus te audavit quorandam violentorum rapet
avaritia. Inveni uiale us re polypisay puer
robis na novo nanki inojs dawieyara wygla-
nat i jenne gorze wymp'it, daję na do
mianiccia, re poratpiewos o pgs aruerem
nawocem us na Tono Koriota, pada mco odiego
wygrawej i stanawsej oetraktargi, co gily
unp'it, puzneda na wstama goralkego, pacha-
crene Koriota i beneficiu - reshat, gital
ut palnodam sribas... sic... beneficiu poteri
amplari. (^{magistru} ~~beneficiu~~ i si se afflicto et rebas
tuus te audavit quorandam violentorum rapet
avaritia. Inveni uiale us re polypisay puer
robis na novo nanki inojs dawieyara wygla-
nat i jenne gorze wymp'it, daję na do
mianiccia, re poratpiewos o pgs aruerem
nawocem us na Tono Koriota, pada mco odiego
wygrawej i stanawsej oetraktargi, co gily
unp'it, puzneda na wstama goralkego, pacha-
crene Koriota i beneficiu - reshat, gital
ut palnodam sribas... sic... beneficiu poteri
amplari. (Abell. ibid.)

Rost: me ponet na ta rade. Wtedy Rost:
Robert d'Arbrisselle miewat gorze Karania
nawrat unepie wle lada i wle unp'it cantu.
Prveni nima Rost: aspiet lito quattony, kting
do list narypa libel: contomacem casar est
epistolam confingere (Oppi. ib.)

to opowieda o nim chronika Landulpha pod r. 1103
(w Marston, rec. ital. I. p. 285) - R. 1108 opowiad
wzrost katedry i wstąpienie do katedry przyniesie sukien
zakonną - co za to do przedmiotu pod Tynham, id katedry
w. Wiktora - ale i tu odrzekali i otworzyli go przynies
ie i uniosli, i przez 5 lat, w katedrze stały, nalegał
na to, aby katedra była. Tak powstały opactwo i szkoła
w. Wiktora, której on poświęcił.

W r. 1113 nominowany biskupem w Chalons-sur-Marne,
obrzył się publicznie wzrogu oburzeniem, że w istocie
przyniesi w w. Benedykt, przenie w katedrę i wstąpił
i uniosł w przyniesie wstąpił w r. 1121. Wzrost
o de, jego i Abel, nie przeszedł przez o nim roz
głosili. - Na wzrogu nie mamy po nim tylko dwie
wzrosty teści o encharystii i o powołaniu dawny
i jego linie wzrost dła: iedra się nie zachowała.
Lokale tylko imię Tame - dwa jego wanki?

Definiacja jego o wzrogu i dła: podaje Jan Salis,
Metalog. III. 9. Veratur in hi inventionis materia
quam hitani memoriae Gulielmus de Campellis, post
mortem Catalaunensis episcopatus, deprimit, et
perfecte, ene orationem representi medium huiusmodi
et inde eliciendi argumentum. Cum enim de inhaeren
tia dubitatur, necessarium est aliquod inquiri medium,
cujus interuentu copulantis extrema: qua specula
tione ex aliqua subtilior et ad rem efficacior fuerit;
non facile dixerim.

W r. 1113 nominowany biskupem w Chalons-sur-Marne,
obrzył się publicznie wzrogu oburzeniem, że w istocie
przyniesi w w. Benedykt, przenie w katedrę i wstąpił
i uniosł w przyniesie wstąpił w r. 1121. Wzrost
o de, jego i Abel, nie przeszedł przez o nim roz
głosili. - Na wzrogu nie mamy po nim tylko dwie
wzrosty teści o encharystii i o powołaniu dawny
i jego linie wzrost dła: iedra się nie zachowała.
Lokale tylko imię Tame - dwa jego wanki?

prophetae uaret prae se posuerunt: in glossulis ejus super
Peri armenias in series et ibi.

Dotycheus namque huiusmodi vellemus docere et realitatem
Wilhelmi, namque et alii: historiae celebrationum. Namque
historiae per se per se habent. Ab eis: quoniam, per Wilhelmi
et alios. Namque nonnulli uidebantur ambagibus et paratibus,
et per alios in. Wilhelmi namque et universali per se recipit,
et uidebat per se per se uidebat. Per se.

Tunc cetera disputationum nostrarum examina, antiquam
ejus de universalibus sententiam patenter firmis argumen-
tationum disputationibus quam commutare, imo destruere
compulsus. Erat autem in ea sententia de communi
universalium; ut eandem essentialiter rem totam
simul singulis uis inesse abstraheret individui; quorum
quidem nulla esset in rebus diversitas, sed sola
multitudinis accidentium varietas. Pro autem istam meam
corruptam sententiam, ut deinceps rem eandem non
essentialiter, sed individualiter diceret. Et quoniam
de universalibus in hoc ipso praesentia semper est apud
dialecticos quaestio, ac tanta, ut eam Porphyrius
quoque in Isagogeis suis, cum de universalibus scriberet,
difficilis non praesumeret, dicens: altissimum enim
est huiusmodi negotium; cum haec ille corruptum,
immo coarctat dimissionem sententiam, in tantam lectum ejus
deuoluta est negligentiam, ut iam ad dialecticam lectionem
uix admitteretur: quasi in haec uideret de universalibus
sententia tota huiusmodi consistere summa.

Wilhelmi namque et aliorum per se.

Per se deinde Wilhelmi per se et aliorum: universalium
receptum, per se et aliorum: rem - per se et aliorum: eandem
et aliorum: essentialiter - et aliorum: et aliorum: et aliorum:
et aliorum: totam simul - et aliorum: et aliorum: et aliorum:
et aliorum: et aliorum: et aliorum: et aliorum: et aliorum:

saet in deenke diversitas, - her bykko n soait pympad
Kroonb. Tansouitash - sed sola multitudine accidentia variat.
W' so druyg' sloonj' nypans denij' resu eandem non
drakter sed individualiter, ex pympadji na nonasat - n mo-
naster: naapthje aj ver: indifferenter, ex lreba pympadji
i her stumangx'!

Ms. Viet. n. 1016 mappato e senza Wochelme spomina
1^a n. Koment. In Kategoria 2. f. 119 verso.
2^a n. Ks. diff. et div. f. 192 verso, rzymsky Ingie. -

37
Hincque origo metaphis. et Mr. Gen. a. 1809. p. 100. 101.

At vero quaedam essentiae universales fingunt quae in
angulis individuis totae essentialiter esse credunt (p. 41. rect. c. 2.)

Idcirco

Homo quaedam igneus est, res una essentialiter, cui adve-
niant formae quaedam et efforant Socratem et illam eandem
essentialiter eodem modo informant formae faecientes Pla-
tonem et cetera individua hominis; nec aliquid est in So-
crate, praeter illas formas informantes illam materiam
ad faciendum Socratem, quia illud idem eodem tempore
in Platone informatum sit formis Platonis. Et hoc intelli-
gitur de singulis speciebus ad individua et de generibus
ad species. — Consideremus nunc:

Primum eos, et si rationalitas non esset in aliquo,
tamen in natura remaneret;

Omnis theoria huiusmodi est inani: nam illam quae de
indifferentia est sententiam ab eo, qui voluit de seipso problematibus
se nescire nesci: qui tenet ad indifferentiam currentes —
Theoria per se ipsam in p. 43. rect. c. 2.:

Nihil omnino est praeter individuum, sed et illud aliter
et aliter attentum, species et genus et generalissimum est.
Haec Socrates in ea natura in qua subjectus est sensibus,
secundum illam naturam quam significat ^{ad} Socratem, indi-
viduum est idcirco quia tale est, proprietates cuius nunquam
totae reperiuntur in aliis. Est enim alter homo, sed socraticitate
nullus homo praeter Socratem. De eodem Socrate quidque
habetur intellectus non coniciens quidquid notat haec
vox Socrates; sed socraticitatis oblitus; id tantum percipit
de Socrate quod notat deus homo, id est animal rationale
mortale, et secundum hoc species est; est enim praedicabile
de pluribus in quod de eodem statu. Si intellectus per-
cipiat rationalitatem et mortalitatem et id tantum
ubi inspicit quod notat haec vox animal, in hoc
statu genus est. Quod in rebus omnibus formis,
in hoc tantum consideremus Socratem quod notat intelligentia,
generalissimum est.

Item de Platone dicitur per omnia. Quod si quis dicat per-
 prelatum Socratis in eo quod est homo non magis esse in pla-
 tone quam in eodem Socrate in quantum est Socrates;
 neque enim homo qui est socrator in nullo alio est nisi
 in Socrate, ut ipse Socrates; verum quod conceditur,
 id sane determinandum putant: Socrates in quantum
 est Socrates nullam proinde indifferentiam habet, quod in
 alio invenitur, sed in quantum est homo, plura habet
 indifferentia quae in Platone et in aliis inveniantur.
 Nam et Plato similiter homo est, ut Socrates,
 quavis non sit idem homo essentialiter qui est
 Socrates. Item de animalibus et substantiis.

Prima lectione notata itaque Wilhelmus per se pro-
 priam opinionem Platonis: per se Wilh: realium notat
 et per se, per se in schematizatione praeparavit, sed
 go ratio rationem actuali erat: magis, ut jure
 Platonis: quem notat non in: O de per se Platonis
 mensuram, et de Wilh: praeparavit et per se
 notat per se per se et per se in notat.
 Notat de te per se per se: notat itaque
 notat, notat, per se in. Per se.

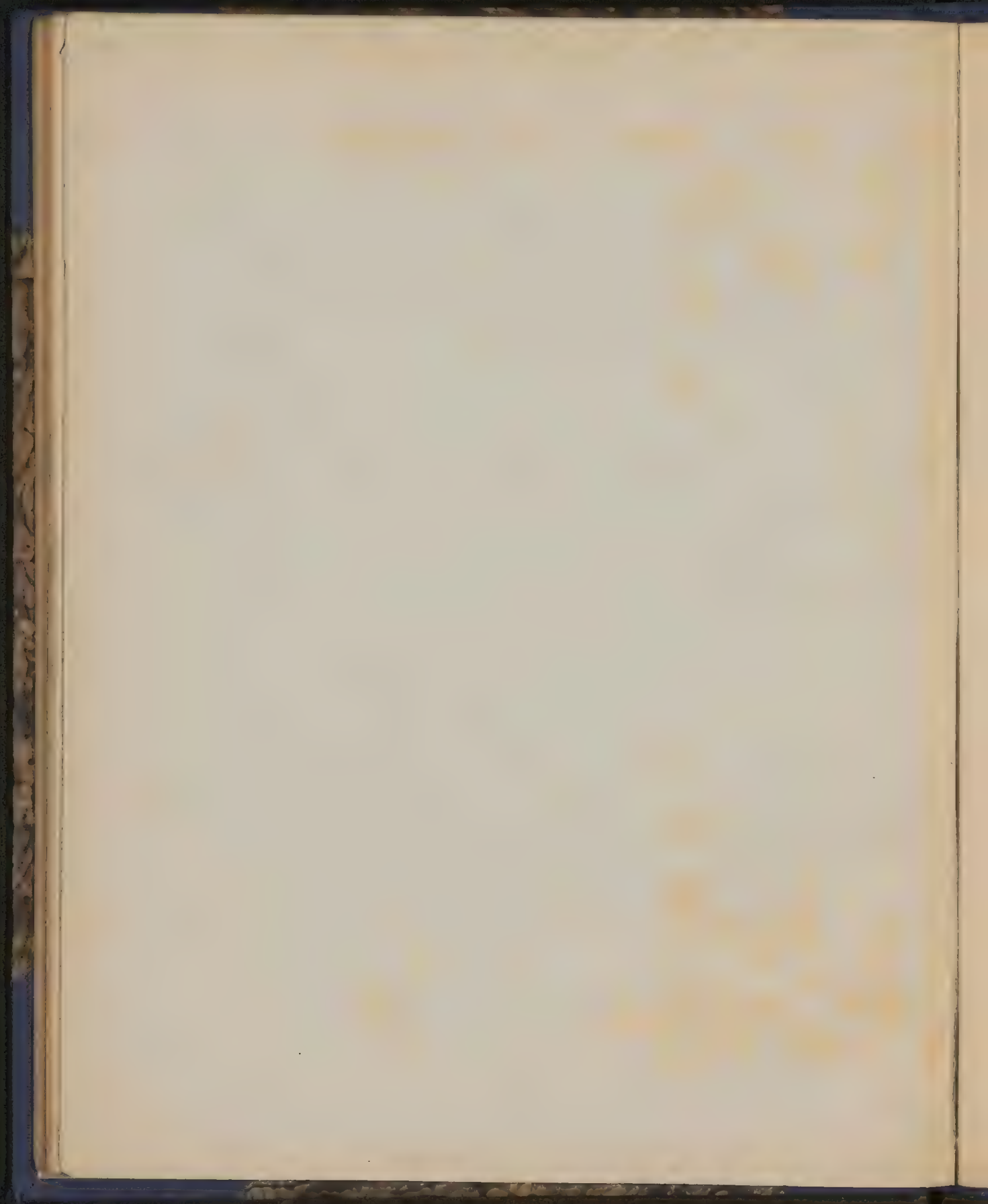
Papierhandlung von C. O. Jäschke

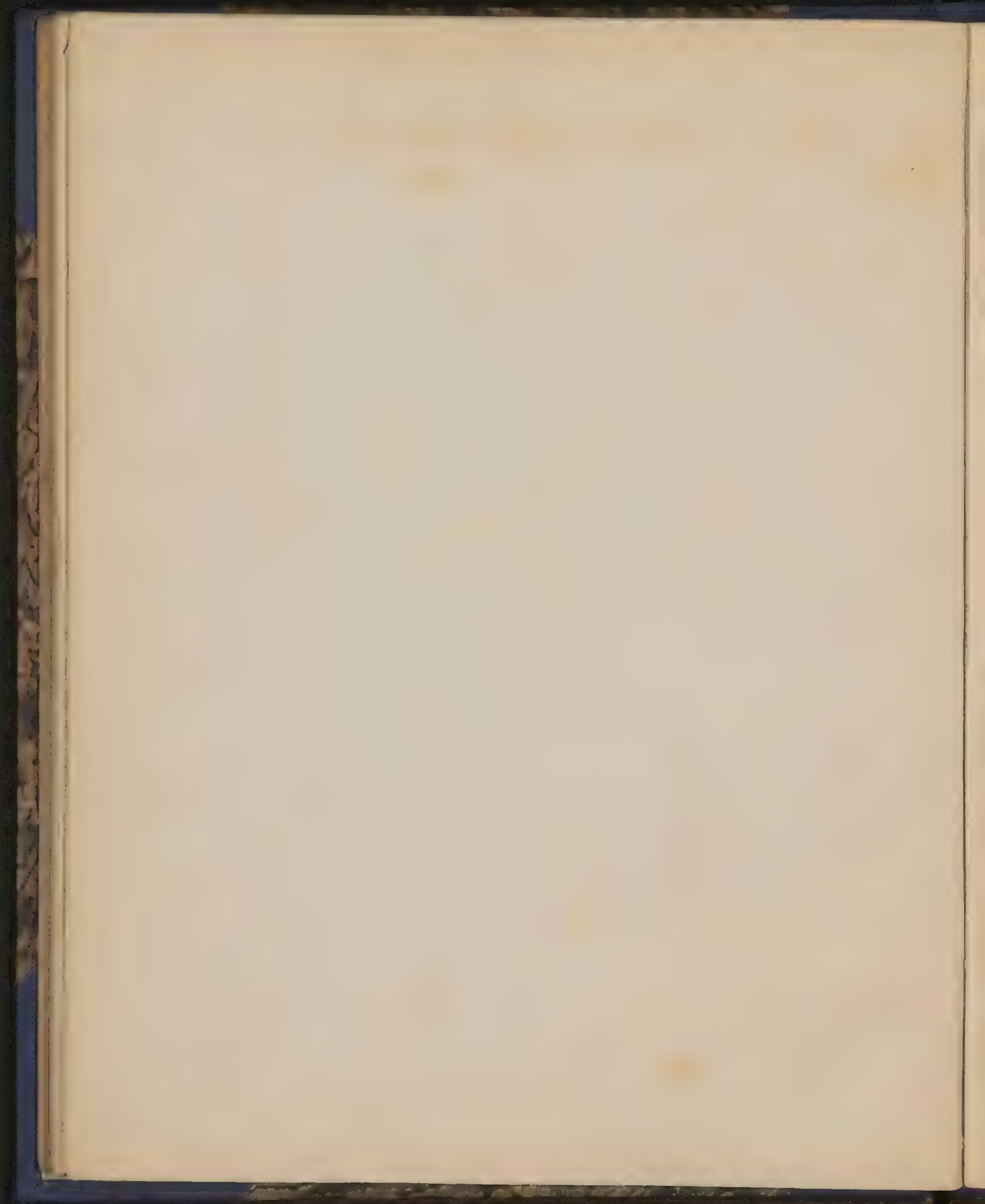
Historia Philosophiæ

Latinitate

*Græci: Metaphisicis et Nominalismis in Odona
et iambicis in de apud libellatam.*

in Breslau, Schmiedebrücke N^o 59.





9. Odon & Cambrai: Bernard & Chartres.

Odon pochodził z Orleanu, wyjechał najpierw do Toul, później do Tournai; w 1092. natężył się odnowić klasztor św. Marii, blisko Tournai; w 1095 przyjął suknie, zakonny, a w 1106 biskupem w Cambrai. Zajmował się dialektyką, matematyką i poezją. Z dóbr jego nie ma się oświadczyć. Co zaś do jego nauki, wzmiankę się znajduje w 1092 w Tournai wyjechał realium, posiadał go w Lille niejaki Raimbert wyjechał tegoż roku: Leret w Tournai odniósł wyjęci i opisałą cyfrą. Tęż wyjechał połączony Pto:

Primum tamen de eodem magistro quod eandem dialecticam non juxta quorundam modernorum in voce, sed more Boethii antiquiorumque doctorum in re discipulis legebat. Hic et magister Raimbertus qui eodem tempore in opusculo Insulensi, dialecticam clavis suis in voce legebat.... chronice Ulsteri s. Marii de Tournai w Dakeri, quiregium t. II. 888 (Ponzi II. p. 139)

Realium par. Pto: post doryf. natylogum.

Bernard & Chartres lewy nam mianem - doryf & uadungazym powidzenie nauki de Chartres, w starych szkole Fulberta. Wzmianka Wilhelmowi & Cham: doryf w. 1112. Uam yronia autor Metalogii II. c. 17: egerunt operarios Bernardus Carnotensis et eius secretarios, ut componerent inter Aristotelem et Platonem, sed eos terro venisse arbitror et laborare in vanum ut reconciliarent mortuos qui, quamvis in vita fuerint, disenserunt.

Trunk radanie - prenta Bernard pucholat z do Platonu Pan Lali: II. c. 53. Fhe ideas ponit, Platonem aemulatus et imitans Bernardum Carnotensem, et nihil praeter eas genus dicit esse vel speciem.

H: cum: Fheam vero aeternam esse, videntur, admiuens aeternitatem Inventiae.

Не помніть пречисті ідеом те саме, іменні і о божу
припадку, і як н-п. божу оуби тоуру те. і оуби
і оуби.

Wątpię, że wytrzymałby i ekspozyty Porfir:

Lib: Bernardus quogue Carnotensis perfectissimus
inter Platonis saeculi nostri, hanc fere sententiam
metu complexus est.

Ob nekoli izkušnja doma premarširani, materija: idea.
Opazovanja pincer idea držata na materija, a materija
preoblikuje se do izpra: forme preobara - Gle me-
risatis sub veterino quae pauerat obrolata vultus
resolvit alios idearum signaculis circumscrippta.

In qua (sc. providentia) vitae viventes imagines,
notiones aeternae, mundus intelligibilis, rerum in-
gnitis praefiguntur. Erant igitur videre velut in spe-
culo terrarum quidquid operi Dei secretior desti-
naret affectus. Illic in genere, in specie, in indi-
viduali singularitate composita quidquid yle,
quidquid mundus, quidquid parturiunt elementa,
illic exarata supremi digito disjunctoris sexus
compositionis, fatalis series, dispositio saeculorum,
illic larynae pauperum fortunaeque rerum,
illic potentia notitioris, illic phantasmorum

felicior disciplina; illi quidquid angelus, quidquid ratio
comprehendit humana; illi quidquid velum sua comple-
xus curvatura. Quod igitur tale est, illud aeternitati
contiguam, idem natura cum Deo, nec substantia est dis-
paratum.

Et dalei mori:

Sic igitur Providentia de generibus ad species, de
speciebus ad individua, de individuis ad sua raras prin-
cipia repetitis anfractibus rerum originem retorquebat...
Mundus nec invalida senectute decrepitas nec supremo
et obito dissolvendus... Ex mundo intelligibili mundus
sensibilis perfectus natus est ex perfecto. Penus erat
qui genuit, plenamque constituit plenitudo. Sicut enim
integrascit ex integro, pulchrescit ex pulchro, sic
exemplari suo aeternatur aeterno. Ab aeternitate tempus
intrans, in aeternitatis resolvitur gremium, longiore
circumfata fatigatum. De unitate ad numerum, de sta-
bilitate digreditur ad momentum... Haec itaque vias
ita semper redingue continuat, cumque eandem
lorens lorensque itinens aeternitatis evoluerit,
ab illi nitens et promovens, nec digreditur nec
revertitur... Ea ipsa in se revertens reverentia
et tempus in aeternitate consistere et aeternitas
in tempore visa est commoveri. Sicut temporis est
quod movetur. Aeternitas est ea qua nasci, in
quam et resolvi habet; quod in immensum porri-
gitur. Si fieri possit, ne decedat in numeros, ne defleat
in momentum, idem tempus est quod aeternum. Soli
successionum dominibus variatur, quod ab aevo nec
continuitatis nec evanescit reparatur. Aeternitas igitur,
sed et aeternitatis imago tempus, in moderando mundo
curam et operam parturit. Mundus igitur tempore
sed tempus ordine dispensatur. Sicut enim divinae semper
voluntatis est praegnanis, cui exemplis aeternarum
quas gerat in agnam Novus Eudelychyon, Eude-
lycha Naturam, Novus Yonarmenem, qui mundo
debeat, informavit. Substantiam animis Eudelychia
subministrat; habitaculum animae corpus artifex
natura de indidionum materis et qualitate componit;

continuatio temporis ymarmenon, quae continuatio
temporis est, sed ad ordinem constituta disposita, textus
et rebus quae completitas universa. —

Werytko barzo dainne.

Trzy nie znany damiej man. ~~Werytko~~ w Błth. wy.
fonds de Sorbonne n° 526 A, camera wiod malkij
luty winygla dicit lakre komet. Werytko do komet
gwiez dach alexandr: murej pnie pniebija — werytko
pniebiana re staronka allegor:

Tak realizm nieograniczony i chwiejny zis u lasebnie
pniebiana re staronka pniebiana Wilhelma, podawo zis u
Bern: do platonickiej gwiezi i pniebiana wiod
alex. Z pod barbarzyjskiej formy werytko Giodar
Wern. Na pniebiana murej XII w. stori realizm na
winygla pniebiana, o wiod: nikt nie mowi, sob: u
Lions 1092 (93) na turyg pniebiana do pniebiana pniebiana. Jan
a Salub. pniebiana te u pniebiana pniebiana — laseb-
winygla (Werytko II. v. 18) i pniebiana pniebiana
u pniebiana zis do pniebiana. — (pniebiana: VII. 12)
Ale u pniebiana tene realizmu nowa wioda zis
winygla.

10. Abelarda polemika.

Maty wyprawo, Ab: de intellectibus ^{renewa dotychczas} pniebiana Consio u man. St.
Werytko — u Avanches n° 2963 i pniebiana o wioda wioda u Werytko
m. pniebiana II. 362 i wiod. (ed. II)

Ab: werytko u wioda pniebiana: pniebiana werytko na
laseb Wilhelma u Champ: werytko tene pniebiana
werytko wioda u wioda werytko i werytko do pniebiana
werytko werytko, u wioda werytko werytko. ~~Te~~
werytko werytko, fundacja pniebiana polemika pniebiana
dron werytko werytko, a werytko werytko, werytko
do werytko: Laseb werytko werytko dicitalewio: Ab:
werytko werytko nam werytko werytko, u werytko
werytko werytko werytko: werytko werytko
werytko werytko, tak u werytko werytko Ab: werytko
werytko werytko werytko.

Łukoty panayce tak charaktetyzacy: (M. Jera. f. 42 r. c. 2-42 v. c. 1.)
Ouv. inéd. p. 573.

De generibus et speciebus diversi diversa sentiunt. Alii
namque voces totas genera et species universales et
singulares esse affirmant, in rebus vero nihil horum
assignant. Alii vero res generales et speciales uni-
versales et singulares esse dicunt; sed et ipsi inter
se diversa sentiunt. Quidam enim dicunt singulena
individua esse species et genera, subalterna et
generalissima, aliis et aliis modo attentis. Alii vero
quosdam essentias universales fingunt, quas in
singulis individuis totas essentialiter esse credunt.

Ab: panepia mkołe, real: ni wyznaczenia narodził,
okad dorozolony miorzok, ro ja panepia u nasadach
napozostajacych i po nrozy ję ni miorzok wyznaczenie
argumenta.

Larada real: byto, ci lępkoni u itone jedza jest.
zi ni pociada u sohi, leu zi do niej pnytanaja, az pence
celny koto charozis n. p. Locratez. "akama orel",
pozostaje u itone nagle tak sama, pnytanaja typie
apozoben inne formy, koto charozis Platona lub inaz
takha jedrozok estensazego nupazaj. Wyjawnaz do formy,
koto do makery pnytanajety, nety z niej Locr: pntbi,
nie u nim nie mawz, aby nie bylo wrono ozeanie u Platnie,
ab pod forma Platona. Druzin takima brenspreni
stania Ab: argument vien (Ouv. inéd. p. 573)

Quod si ita est, quis potestolvere quin Socrates
eodem tempore Romae sit et Athenis? Ubi enim
Socrates est, et homo universalis ibi est, secundum
notam suam generalitatem informatas socratitate.

Quidquid enim res universalis suscipit, tota sui
generalitate retinet. Si ergo res universalis, tota
socratitate affecta, eodem tempore et Romae est
et in Platone tota, impossibile est quin ibi etiam
eodem tempore sit socratitas, quae totam illam

essentiam continebat. Utrumque autem socrates
est in homine, ibi Socrates est; Socrates enim homo
correlativus est. Quid contra hoc dicere possis, ratio-
nabile ingenium non habet.

Podbrnej argumentum arguit ex de stornatione
etonia habet de stornatione, i. stornatione habet
etonia noia de crata:

Deus. in. p. 514.

Quod si animal totum existeret in Socrate languere
affirmitur, et totum, quia quid quid recipit, tota
an quantitate recipit, eodem et momento nunquam
est sine languore, est autem in Platone totum
illud idem; ergo etiam ibi langueret, sed
ibi non languet. Idem de albedine et nigredine
circa corpus. Sed haec enim non refugiant ut
dicant ita: Socratem languere, animal non lan-
guere; si enim Socratem, et animal concedunt
in inferiori.

Tamen:

Si attendant animal in universalitate i.e. animal
universale non languere, falsi sunt, cum languet
in inferiori, cum idem sit animal universale et
ipsum in inferiori. Adhuc: animal universale
languet, sed non in quantum est universale. Ut
non se videant! si enim id intelligunt: ani-
mal non languet in quantum est universale, id est
hoc quod est universale, non confert illi languere,
idem dicant: in quantum est singulare non lan-
guet, quia hoc quod est singulare non confert.

Si id dicant: in quantum est universale non lan-
guet, i.e. hoc quod est universale confert, nun-
quam languet, quia semper est universale, simi-
liter hoc et singulare confert in quantum est
singulare, quod nullum singulare languet in
quantum est singulare, et ita bis habemus
in quantum, ita: in quantum est universale

non languet in quantum est universale. Si ad status se transferant, dicentes: animal in quantum est universale non languet in universalis statu, respondeant de quo velint agere per has voces: in statu universalis? utrum de substantia an accidenti? an de accidenti? concedimus nihil languere in illo accidenti. Si de substantia agitur aut de animali aut de alia. Si de alia et hoc quoque concedimus quod animal in substantia alia a se non languet. Si de animali agitur, falsum est animal in universalis statu non languere; id est animal in se languere cum habeat. Nec enim hoc videtur illis repugnare.

Proponitur argumentum a Joanne garratibus de sophis: Cens. in ed. p. 575-577. Item omnis differentia veniens in proximum genus speciem facit ut rationalitas in animal. Quam statim enim rationalitas illam naturam tangit, scilicet animal, tam statim species efficitur et in ea rationalitas laudatur. Illa ergo totum informat animal. Quid quid enim genus nascitur, tota sui quantitate nascitur. Sed eodem modo in rationalitas totum animal informat eodem tempore. Ita duo opposita sunt in eodem secundum idem. Nec hoc dicunt: non est inconveniens duo opposita esse in eodem universalis, quia ad haec reclamant Porphyrius negans in eodem universalis esse opposita: "neque enim opposita habet; nam in eodem animal habet opposita" atque in solutione hac sic: "neque ex his quae non sunt, aliquid fit, nec opposita cum idem sunt" cum de genere loquimur. Nec ad hoc refugiant, ut dicant Porphyrium ibi non habere pro inconvenienti duo opposita esse in eodem, cum non sint in acta constitutionis illius in quo sunt, alioquin non est inconveniens albedinem et nigredinem esse in eodem, quae non hoc constituent. Illud ergo majoris simpliciter quod dicunt quidam, quia differentiae quidem adveniunt generis sed in

77.
genere non fundatur. Unde et per se dicitur, quia
ubi ipse facit subiectum sed dicitur: facta est species
ex genere et substantiali differentia et vivit in
substantia. Mater est materia, forma autem figura.
similiter genus est materia speciei, forma autem
differentia. Materia est quae suscipit formam.
Ita genus in ipsa specie constituta formam
suscipit. Nam et postquam constituta est,
ex materia et forma consistit, id est ex genere
et differentia. Et ita videmus ad idem, quia ipsa
differentia in genere fundatur. Sed dicunt: ratio-
nabilitas quidem fundatur in carne quae extra
speciem genus est, sed non in ipsa specie, et si-
das impossibilia concedunt, alteram, quod genus
extra speciem sit et ejus individua, cum dicat
Aristoteles: "specierum diversarum similitudo,
quae nisi in speciebus et individuis eorum esse
non potest, efficit genus;" alteram vero, quia
concedunt quoddam esse existens in specie
illam rem quae eodem momento est genus extra
speciem, et illud primum tantum non esse genus.
Item si forma fundatur in specie, fundatur
in constituto ex se et genere, et ita ipsam
constitutum est ei fundamentum, unde et intel-
lectus posset disjungi fundamentum et formam.
Animi enim potestas haec est, et disjuncta
conjugere et conjuncta disjungere. Sed quis
animus rationaliter disjungeret ab homine,
cum in homine claudatur rationalitas? idem
cum rationalitas aliquid intus, sub aliquo membro
Aristotelicae divisionis continebatur, hujus scilicet:
non dicitur de subiecto et non est in subiecto esse.
Propter, hanc appabant: "quod dicitur de subiecto

Nam cum habeat eorum sententia nihil esse prae-
individua, et haec tamen significari a verbis
tam universalibus quam singularibus, idem propter
significatio animal et homo, unde hoc e converso
vere dari potest: significatum speciei esse materiam
significati generis. Quod si ipsi concedant, cum ratio-
naliter negare non possint, hinc datur a Boetio
in Divisionibus, qui in hoc ostendit differentiam
divisionis generis et totius, quod genus materia
est speciei, totius vero materia sunt partes.
Quod si aequae ut partes totius ita species sunt
materia generum, non utique in hoc differunt,
ins convergant. Amplius: significatum generis
significati speciei materia esse non potest, cum propter
idem sicut in sententia, quod indifferentis daturum
est. Nam idem formam non movit ad se quam
variandam; sed, ait Boetius, genus accepta diffe-
rentia transit in speciem. Non idem est pars
aut ipsius. Nam si idem sit totum et pars,
idem esset sibi oppositum: et de his haec dantur.

Præterea movetur Boetius. proutque agitur in istis,
daturum, sic proutque o domo in per domum.
Aliterque movetur proutque agitur in istis, statum,
de his, proutque dom per istis. Tunc dom statum
per totum in movetur daturum: proutque, in istis o dom
in movetur, proutque dom per istis, proutque totum, in
per totum, in movetur per istis proutque. Tunc
movetur in movetur proutque in istis: in movetur
in movetur dom, in movetur in movetur in movetur.
O proutque in movetur, proutque in movetur, in movetur
in movetur, proutque in movetur, in movetur proutque
de movetur. Tunc movetur in movetur in movetur, in movetur
movetur de movetur proutque in movetur.

Mówienie może zasadzić w dalszej, mroźnej ołbie
 Golektyracji, stawianej z pancerystkami, niekonwincja-
 listami, nawet z problem powstawania jednostek - de pidi-
 opis individualitatis obremiej iis papuini, panceri nie
 uwalni iis od wpływ moka, który kwetga dę ze strony
 logianej traktować, opiera w następ: okracie scholardzki
 zapotrzebowanie iis na kwetga dę ze stanowiska metaf:
 Co jest to uwaga, której wartość systemu jego, przegrani
 kreba, je jest tylko odroga nominal: gdyż dzieł, pism
 iis głowne parady 1° jest tylko jednostki istoty,
 2° jest w jednostkach nie pwr individualności - je
 konceptualizm ogólny iis w nomia: nie reprezentacy,
 ale je to miedj stnowy w konsekwencjach mojej,
 dla tego i pwrniej liwos lib: iis do nomia:
 Lestaga jego, iis potnas wytworzonego powstawania real:
 aratowat je nomia: i is dobrze w nim było, pod
 wpływ, stowony forma, na je wprowadzić;
 w pwrniej wstę miedj, gdy otworziti ta pwrtema iis
 stowata, iis do wytwor, konsekwentnego nominal:

Tak Ptoz: i uwa je Ab: nowa metoda filoz:
 do kolo: zastawiat - Wiedmo je dora rary przed
 robot go stowony, 1° w Lissos: rillat (dugi sob-
 pwrny samie obijt iis 1092 potep: Rocz) gdzie miedj
 stowony iis wprawy moje o Lissos iis spali-
 z której stowony nie powstato - 2° powstato go pwr
 robot w Lissos 1140 r. gdzie potepiono trzy dzieła
 jego: Lissos et non, introductio ad theologiam
 i Theologia christiana. Iis ostatnie wprowadzono
 w stowony do pwrny jego, pwrwyne uchwycito je stowony.
 Miedj iis w nim było samie iis "Wilhelma je
 Saint-Thierry, który w demagogiji do s. Bernarda
 miedj: Lissos autem, et andi, ad hanc alia ejus operata,
 quorum nomia sunt: Lissos et non, Lissos te ipsum
 et alia quaedam de ejusdem vincto re, iis monstruosi

92.
do jakich w teologii metoda jepp filoz: doprowadziła
ostanieniu w Bernarda, wystraszaniem a lincie do
papi. Transcendens wypanu (Ogpr. n. Bern. I. p. 684 grze
ad pap. Transcent.) : Klubem w Francia novum de
veteri magistro theologiae qui ab enate actate
sua in arte dialectica lausit et non in scripturis
sanctis insauit... Et denu paratus est de omnes
reddere rationem, etiam quae sunt supra rationem
et contra rationem praesumit et contra fidei.
Tunc vray samej, a dicitach tych dialektyka
panuje nad teologia, a diki nomia: storze pod
kopuje zasady chrześcijaństwa, leka, i z otwartej ra
cepkie. Dogmat Trójcy in. nie daji iż pogadnie
a nominal: Kosi: wiat istnienie truch osób w bóstwie
z uwarunkiem jego jednoci, ab: odaje iż wry osoby
a Koscie bóstwa jednego nadzwyczaj. Lecz to tyko
te dni drugi słoz, storem dla nominal:

Caorem tony osoby dwoj in. porównywa do truch
dwojki syllogizmu (Intro. II. p. 1078. Phil. christ.
III. p. 1287. IV. p. 1295.) cesam do atomu jak podo
dri miedzy dwojkiem precasi a gwiezda sama
Intro. lib. I. p. 1082. IV. p. 1505; 1579) agito prore
upatnje w atomu, w jakim tony ore osoby dwojki
wstawia, dwoje podobienstwa do atomu dial:
miedzy wprawem a giatkowem (Intro. II. p. 1083)
i Koscie to podobienstwa wmita by pewna podrec
dawn, z uwarunkiem równoci. To ber Bernard in.
mori: Exerranda illa de genere et specie non simi
litas sed dissimilitudo quoniam cum genus qui
dem et species, quod ad se invicem sunt alterum
superius, alterum inferius sit, dens autem inus...
Abito ut hanc argueramus dicens huius esse filium
aut patrem quod speciem ad genus, quod hominem
ad animal, quod aerem sigillam ad aere, quod
aliquam potentiam ad potentiam

Genus autem te dovente ad hominis potentiam
pro animal, sed non e converso, eundem

regulam dialecticæ tuæ quæ non quidem posito genere
positas species, sed posita specie positas genus. Cum
ergo patrem aut genus, filium ad speciem referas,
nonne id oratio similis barbaris postulat, ut similiter
posito filio, patrem poro ostendas et non converti:
ut quomodo qui homo est, reverens animal est, sed
non convertitur, ita quoque qui filius est reverens
pater ait, et æque non convertitur. Sed contradi-
ctio in hoc latet, ut fides. (Opp. t. IX. p. 647. 648)

Alb: otrkryva Izvjes sv. juri o systeme Statona i
vtedy duch sv. staro ma sie dusno izovate (Fetov.
II. p. 1055. Theol. christ. I. p. 1186. Bernard opp. ibi?)
He svizajac dusna sv. cu vzgl pashovni dogmata
o Tascu, jakim go izgust. rostanit. Had povada
Bernard sv: Cum de trivitate loqitaz sapit Avium,
cum de gratia sapit Pelagionu, cum de persona
Christi sapit Nestorionu. (Opp. ^{tom.} I. p. 185 epist. ad
Guiloneu de Castello)

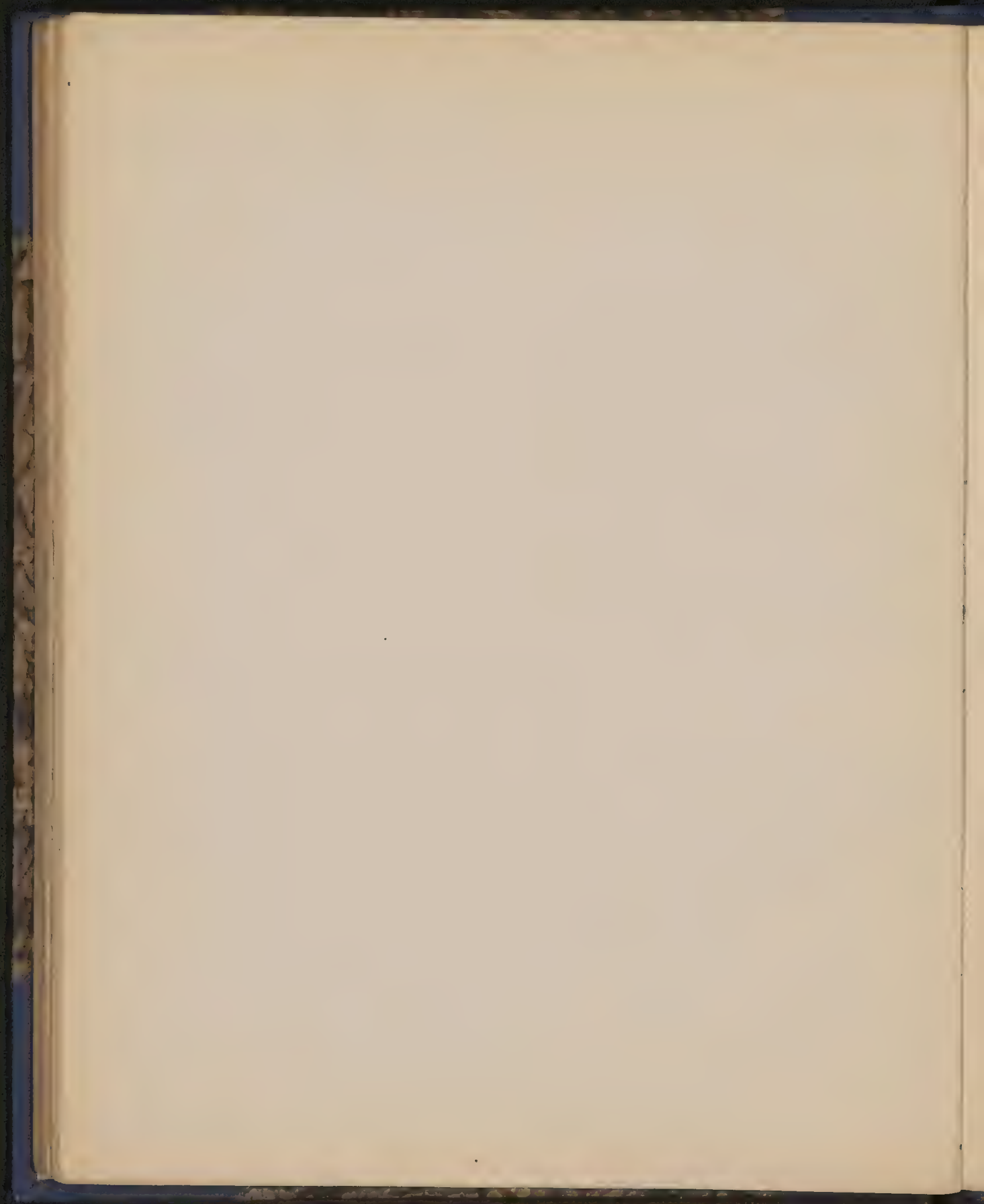
Favali Riv. byt trybeista, Ab. nervar' moine
evoluciohem Sabellonara. Instaurany jenne
vnt o teol: Ab: vydary pner vno cesarego m.,
bandro vyhartatonego Ottona z Freisingen, de
gestis Frid. I. Sententiam vocum seu nominum
in naturali tenens facultate non certe theologice ai-
misit. Quare de sancta theologia docens et
vrbens, tres personas quas sancta ecclesia non
varia nomina tantum, sed res distinctas niqne
proprietasibus discretas hactenus et pie credidit
et fideliter docuit, nimis attenuans, non bonis
vnus exemplis, inter cetera dixit: sicut eadem oratio
est propositio, assumptio et conclusio, ita eadem
inventio est pater et filius et spiritus sanctus,

№: obra Benard. in. reprezenta orhistoniz n drd-
drina oinaty vnd n. XII. Naska pgy pnes' labovras
egvta, metoda pgy ovalata. Tioti p Lombardi' est'
variem pgy i rastovorat pa n 66: zerkat' aram.

W piórofu szkółki sio. doświadczenia porównawcze ucznia,
początkowo, zjawiają się konceptualizm wyrażony
w. oryginalnym, jego stosunek do tego, który jest
doświadczeniem, a nie doświadczeniem. Ta ostatnia
wyraża się w wyrażeniu, a porównanie sio. która jest
całością, wyraża się w tym. Dobrze jest mówić:
jesteś punkt, który jest dany, który, podobnie jak
real: porównanie wyraża się, ale ten wyraża się
stanowiło porównanie, a nie wyraża się, wyraża się
stanowiło stan, który jest wyraża się. Ab: Koncept-
ualizm porówna i porówna, po wyraża się w wyraża się,
porówna porówna nad porówna i wyraża się, doświadczenia
wyraża się, a nie porówna. Porówna i wyraża się
o doświadczeniu i wyraża się w wyraża się doświadczenia
porówna XII w. Porówna i wyraża się (4180)
dobre wyraża się, wyraża się, ale porówna się, porówna
wyraża się, jest wyraża się. Ab: i wyraża się
doświadczenia, porówna i wyraża się wyraża się.
Ab: Metalog. II. 10. Hi ad pedes ejus prima
ortis hujus memento accipi, et pro modo in
voti mei, quidquid exordiat ab ore ejus, tota
mentis acuitate excutiebam.

Polerat. II. c. 18. Quod / si. universal, forte
fortius in intellectu quam in natura rerum po-
terit inveniri in quo genera et species, differ-
entia, propria et accidentia, quae universaliter di-
cuntur, plerumque invenire, cum in arte rerum
universalium universalium quaeque ex quo fac-
tus est et labor infinitus, in mente vero citius
et facillime reperitur...

Metalog. II. 11. Vultis sermones inhaerere et ad illos
detorqueat quidquid ab aliis de universalibus meminit
scriptum. Tu haec autem opinio deprehensa est
Lampadius Palatinus et alii doctores, qui
multos reliquit et adhuc quidam aliquos habet
hujus veritatem. Vultis mei sunt...



Da
M
to
10
i
lo
que
gr
ra
dit
to
i
An
b
d
om
l
20
p
a
da
m
ab
p
O
le
m
di
p
l
le
m
l
p
m
l
m
gl
a
e

Sophistes.

Michel Nicolas, introduction à l'étude de l'histoire de la philosophie, ^{Paris 1850} II. str. 186.

Cette école d'élèves que les anciens connaissent de réputation (Cic. *quæst. acad.* II. 23. *Plut. adv. Colot.* 26. *De L.* IX. 678), donna lieu en effet à l'apparition des sophistes à Athènes; quoique plusieurs causes extérieures, par exemple la désorganisation politique qui commençait déjà à exercer ses ravages, y aient eu une large part. Ce qu'elle avait dit de la faiblesse de la connaissance humaine conduisit ceux-ci à porter leur attention sur la manière dont s'opère la connaissance, et de là sur toute la science humaine. Aussi quelque peu digne d'intérêt que soit en lui-même le scepticisme dogmatique des sophistes, il ne laisse pas d'avoir une véritable importance historique, puisqu'il ouvrit à l'étude un champ de recherches presque inconnu jusqu'alors. Ils rendirent encore un autre service à la philosophie: ils lui apprirent à s'exprimer en prose et dans un discours suivi. Jusque-là à eux les philosophes avaient exposé leurs doctrines dans des poèmes, ressemblant encore en ce point aux sagas de l'Orient. A partir des sophistes la philosophie abandonna le langage de l'enthousiasme, et de là spontanément pour adopter celui de la réflexion.

0 neoplatonisme.

Michel Nicolas, ^{II.} tome, str. 246 à 248.

Ce qui donne toujours à l'histoire des derniers moments de la philosophie ancienne un intérêt extraordinaire, ce n'est pas l'ensemble de ses idées considérées comme système; elles n'ont rien qui les recommande plus particulièrement à l'attention que beaucoup d'autres systèmes mystiques analogues, nés en d'autres temps; mais c'est ce triple fait, d'abord que le neoplatonisme, sa dernière expression, nous fait assister à la fin d'un grand mouvement de l'esprit humain; ensuite que champion des anciennes croyances, il lutta avec ardeur, quoique en vain, contre les nouvelles doctrines, et les força par cette lutte même à se développer sous le rapport métaphysique; enfin qu'après se défaire il se glissa dans le sein même du christianisme, apportant à son développement des éléments étrangers et par conséquent perturbateurs.

dont nous éprouvons encore les effets. Considéré
sous ces trois points de vue, le néoplatonisme pré-
sente à l'historien des difficultés qui ont à peine
été soulevées, mais dont la solution jettera, selon
nous, un jour nouveau sur les origines de l'histoire
de la philosophie moderne.

Od śmieci Juliana

Do zamknięcia. wstąpił filozof w Atenach

Filozof. otaraj. ces: Jul. waga: hodo:
prakty. megiż: a pręga: za ich pomo: i
pocz. dhan: ofiar na cześć bog. w ktor.
semi nie bez. wierzy: wzburz. entuzya:
Dla relig: stawpr: chwi' ka rozpęd.
uż na rozleg: nier. zryw. mięt. rob. Kulty
bogów, wiod. chr. Dla prawdy. Bóst. mejs.
nie było.

Ten bardz: po śmieci - Jul. wstąpi. rado.
żłoga: prakty. rabob. pogani: i zabna.
publiz. oddaw. woi bog - Olimpu, ten
wice: rabob: nier. przyst. w barw. patrydy:
chwu: uż w zawi. ixi. przywab: a
filozof. sama, rugow: z katedr. rado:
(edykt Teodrz. rany. w 391 Serapeum)
takie. Kresi uż moral: z wielk. ostróżno:
w mat. kot. uwnio. sfenetygo. otaraj.
parata hieb. Neoplaton'. mierzi. jenu.
w moia. restaura. tego, co mios. na
zewer.

W Alex. unegow. wko: pogani. pot
kwa. IV stal. jui nie było. Ale jui
Hypatya, córka Teona mat. w. 370
zgon. wykrebat: - prodroin. do Atcu -
z przo. w Alex. otwier. wytkra. regul.
w zawi. dnu: z wielk. prędy.

Wstąpi. w Alex: mięt. gubera. Orest:
a petrycr. sio. Cyryll: ten wypęd.

Łyd. z Alex. - wielk. kinfiske. ul. ugdat.
Orestes protesta = Hypety - puer aeg.
protego: gdy jecha: pury: narsedeg.
puer tuum sfanatygo: pul wdror ^{by My} spath.
Piotra, raktad probit. a gdy schowi.
uś do Uorio: nider: na Kewad =
rentki spali. na Pynary wnie 415.
Teod. II - remia: uklet. wniyde.
pusiit wazit. w niepau.

Kingsley - z rom:

Trace Hyp. puepe: - wem: nie puen.
wpruie. maten: ac pnykde. oriz =

W Alex: nadiz tyt. puzost. fibroz.
Husokles - Olimpiad - Synarva

Synesios - ures: Hyp: i pury:
zot. joia. brik. Ptolenaidy - i
penn. bid. brik. rorken. z aig wtkon.
pnyzied: - pnyd. iej do oceanu ruzj.
Kunpory. b. Kist: =

Zot. po nim 155 bid: bar. orkla:
a Kaki. woin. atun. rotory - po wzkon.
uz: z oras. pnyd uenroca = Moie.
un. pnyd Hyp: =

W Aten: poimien. Plutarch. młodo. i Syryca.

Wtóry sa wyjątkowo. Julia: now. klas: okryt
rękot. rancem. wreni ich Proklos (412-483)

Karped: w Alexas. u Olympion po
oriad w Aten. i juri to koment. Plato.
juri to usily: jego nan: pogryz. w skoja.
oto. z Plotyn. Arystot. i Krytyka. panteizy.

zamiaroch - piewto. Wore Kurson: ^{w rzi.} jak

zmylo. utwor. Hermesa, Zorastra,
Orfeu. Pi. Kyo: nie stoni jedz: at

mityz. exstar i tajemni: Kurgiz.

obred. mi at pwn; aer. now. rada

robi - jak mny z jego fantazy. bryz: pnce Marqne, ktor. po nim byd schol.
adomy: wmyt. byz. a kyt. niemi. obred:

Lekta preplet: wpa zar: pndepn:
ny do = to waler. do rwi. gnyk =

Dni ruko. byt poliqo. W r. 529

Tusky. ja Kar. zamki. a meyt. skorfistko.

Byt wted. nawelni. ruko: Damascius;

wiekt. z filoz: piewti na dnoicis =

Dam. zar, Symphion (komenta: Aryst.)

pwn 127. Diogenes, Hermias, Teodor, Syryca,

Eulalides wted rz do Perzi na dno

Chosroes = ale nieben. zalezni. ze

nyz: nie rdtea. pogryz. ig z stoni:

Kryz: wale odmian. gdy stee. puko

myd. Chosr. a Tusky. w r. 533 =

zagwarant. im wolu pub. do 777.

i wolu. zmien. ale wst. d. nie mogl =

Firz: wtd. byt wyprawa. w Kras. jak

Syryplis: ruko. = Plato. i Arysto. 127.

w Bircat. wtyz. i koment. =

Chrześcijań. plemię: majdu. iż
w piśmie: Kt. utwór Koro: tak was. lum.
na: Kopeckiy, to was. skądś był: w:
Barthel W. z Neo Cerar. ued Anon. clat
Kutalo. iż w mieście nżi. pnt. w
Kont. i Ater: Traci pogan. dat
iż odr. w 357 - później biskup Cerar.
371 - 379 - wspólnie. Tul: res: - stud.
pogan. fil. w Ater = a pchis. Brgg:
chorze: jedn: interesu. iż fil.: iż
driet. mwid filow. wypr: o wśmies.
Lany i o Boga, stw. szał = sapir.
stij. Flexaementa = a z pny.
at ser: Grecy: z Narian: a vor.
Z nim wydał Antologię z pism Brgg:
Fotokalis = jedn. wsi: zapow. iż
prakty: usq. dż. igia dnie. w
Kolic. i ztożo. puer nib. piew.
zakon =

‡ brtk. w Nariassie - w r. 380 brtk. w
Konst. pome. w kwi. hata'sli. & koli. i an.
w r. 390 - w kwi. w kwi. pome. kwi.
Ma klub - przy do. kwi. =

św. wchł. na wchł. i zchł. wchł. wchł.

rozgł. : Dwały ues wtery prae : O uel.

hiorach; o Krotich hioru; o marwach borkich;

o deolo. misty - e pruy kę. 10 list:

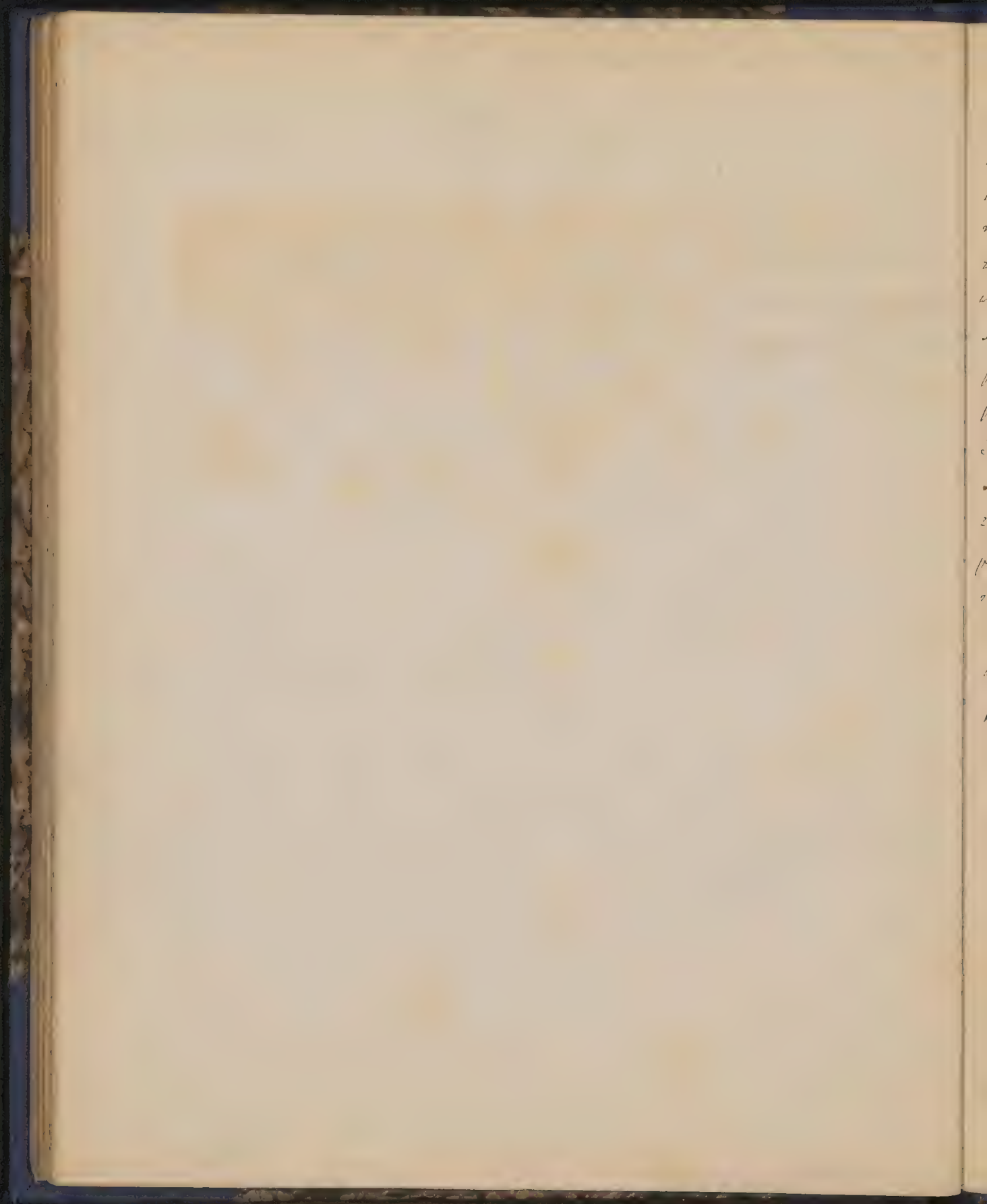
Żywny. uś po mar piem. w r. 532 (ze Jarku.)

podr. Dypm : Krotich. w Krot. prae. (z Lewenyanc

były uieru : - a w r. 533 podr. Dypm. orbi umiark. wosfry.)

Hyptios, metrop. Eferu. odru : prae

tych dżet, jako podrob.



Filosofie na Zechowici

Unter-Pansey: III L. Augerbyer par
Hatsfelden Werra. 99. Gebeth

Lw. Augustyn

13 list.
ar. w Zagrabie r. 354 (miej. inuimijj.
miedel. ter. d Madensy i Kijppory -
Hoy. rymy: niepokoy. herer: i schyby:
- drnatyri: Manish. ras. w jids.
miesky - ar. tresh hork: ualer. d tresh
sekt =

Page: bñt mīstīk. khatolī, ale bñt
wīem jinn. pōg: pōm 077. sū. lūg.
bñt pōgē; māt. chneidras. Pōm aīg
sū. lūg. at dīevī. bñt khatolī

Opis. sporob. go do Kercy. uros. i
min. niest. fund. pons. mel. ofia:
chor. do ukro. w Tega - potow bladae.
wyzdiz gram. i. vektor. Niesti niest
chor. acmest. upad: - mied wyzdiz
grosi = za to wotkoro. w Wargitii.

ура - пот. бигр. Горгыра, ур.

2 *Madama* near. in & Kerk:
(over 370)
var. lat 18 - 2 pms. *Romaniana*

ter. niet schub. tgl. Tw tgl. - meesta
am werd n^o n^o : als t^o t^o ^{meesta} ~~meesta~~
zu Adedat :

Nieba. Kozarz i ~~przeg.~~ wot. na pusz.
 Roman. W 1920. i z: pusz. Kortan.
 Cyren. Kiny bzd. wylot. molyw. 22
 Kiv. male. nazy' us filo i

...wielk. młot. do młot. - rękaw
klatki. wyprawy - zię w piersi - w. ale
benknoty -

Wstąpił. w pierw. ston. z Mamiel.

Matka oburza: znowu zaim bliż. ston.

Nie rozumi. owa na stabo. ul. cygn.

do poryg. go Datur. wyms. i ogła. liter.

Wzrost. do Tęgi. i wyms. gran. i wyms

a w intod. wyms. wyms. kłk. resed. merid

Honoratus, Alipiusz, Lizenyaz (cy-
Romez. i. d.)

Lyon poryzole poryz. go w wyms.
bole wenne. i tch. i ston. Karc. i. poryz.
i. d. Kark. i. mowa poryz. Romez.

Wzrost. i. d. mowa poryz. poryz.
ze uni. Lizenyaz. Eulogi. Honoratus, Nekidij
Rozp.

Wzrost. Kark. i. d. i mowa. Kark. i. d.
na Alipia. ze poryz. mowa. i. d.

Ston. z Mamiel. i. d. poryz. =

wyms. metki, i. d. i. d. poryz.

Pod owa. Mamiel. poryz. 9 lat.

Ston. z Faustynen. bisk. mamiel.

Ston. i. d. i. d. i. d. i. d.

Lizenyaz poryz. Kark. i. d. i. d. i. d.
i. d. i. d. i. d. i. d.

